

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 16 SAYI: 90 Mart-Nisan 2006

Ne Oluyor
Bu Memlekete?

... Ve Genelkurmay Başkanı Konuştu:
"1=5, 2=25, 3=125, 4=625 ise 5 nedir?"
[Sivil Darbeye Ekonomik Kriz Tehditi]

"Yalan Söyleyin,
Mutlaka İnanan Çıkar!"

Ulusal Bağımsızlık
Ulusal Kalkınma
[Anti-Emperyalizmin Ekonomi Politikğine Giriş]

Kızıldere ve On'lar

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Ömür Karamollaoğlu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban, Süleyman Aydemir, Cemalettin Düvenci

Haydi, 1 Mayıs'ta Meydanlara,
Ama Öncelik Konfederasyonlara!
[Oportünizmin Bir Mayıs Hazırlıkları]

Yine Kurtuluş Cephesi
Meydanlarda Yok!

<http://www.kurtuluscephesi.com> 9. Yılında

Van savcısının Yaşar Büyükanıt hakkında hazırladığı iddianame sonrasında gelişen olaylar ve Diyarbakır olayları üzerine bir değerlendirme.

3 NE OLUYOR
BU MEMLEKETE?

Van savcısının hazırladığı iddianame üzerine başlayan "sivil darbe" tartışmalarına Genelkurmay'ın "kendimizi savunursak borsa bile düşer" tehditi üzerine bir değerlendirme.

7 ... VE GENELKURMAY BAŞKANI
KONUŞTU:
"1=5, 2=25, 3=125, 4=625 ise 5 nedir?"
[SİVİL DARBEYE EKONOMİK KRİZ TEHDİTİ]

DiE'nün (yeni adıyla TÜİK) 2005 yılı GSMH ve büyüme verileri üzerine bir değerlendirme.

10 "YALAN SÖYLEYİN,
MUTLAKA
İNANAN ÇIKAR!"

Neo-liberalizmin, bağımsız olarak yaşamının ve ulusal kalkınmanın olanaksız olduğu iddialarına karşı, ulusal bağımsızlık ve kalkınmanın ekonomi politikası üzerine bir giriş.

14 ULUSAL BAĞIMSIZLIK
ULUSAL KALKINMA
[ANTI-EMPERYALİZMİN EKONOMİ
POLİTİĞİNE GİRİŞ]

Onlar,
Halkın
Devrimci
Öncüleri'ydiler.
Mücadelelerinin
ve sonuçlarının
bilincinde
olarak
savaştılar.

23 KIZILDERE
VE ON'LAR

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-
CEPHESİ
ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU
MEHMET YILDIRIM,
NİHAT KURBAN,
SÜLEYMAN AYDEMİR,
CEMALETTİN DÜVENCİ

2006 1 Mayıs'ı öncesinde legalizmin ve oportünizmin hiç değişmeyen 1 Mayıs hazırlıkları ve 1 Mayıs'a bakış açıları üzerine bir irdeleme.

27 HAYDİ, 1 MAYIS'DA MEYDANLARA,
AMA ÖNCELİK
KONFEDERASYONLARA!

Kurtuluş Cephesi'nin 1 Mayıs 2006'ya ilişkin değerlendirmesi.

31 YİNE KURTULUŞ CEPHESİ
MEYDANLARDA YOK!

Kurtuluş Cephesi'nin internet yayınının 9. yıl değerlendirmesi.

33 <http://www.kurtuluscephesi.com>
9. YILINDA

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Ne Oluyor Bu Memlekete?

Bundan bir yıl kadar önce “ne olacak bu memleketin hali” diye sorulurken, son ay içindeki gelişmeler ve olaylar karşısında “ne oluyor” sorusu sorulmaya başlandı.

Mart ayı, Van savcısının “müstakbel” genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt’a ilişkin “suç duyurusu” içeren “Şemdinli iddia-amesi”ni açıklamasıyla başladı.

Önce Hilmi Özkök’ün, ardından “teammüllere uygun olmayan” biçimde Kara Kuvvetleri Komutanı sıfatıyla Yaşar Büyükanıt’ın Tayyip Erdoğan’la görüşmeleri, “sivil darbe girişimi” üzerine tartışmalar ve nihayetinde bazı üst düzey AKP’li bürokratların görevlerinden alındıklarına dair iddialar “medya”da geniş biçimde yer aldı.

Bu zaman dilimi içinde 8 Mart uluslararası emekçi kadınlar günü kutlandı ve bir yıl öncesindeki AB müdahalesine yol açan olaylar olmaksızın sona erdi.

Ve Nevroz gününe gelindi...

Her zaman olduğu gibi, 2006 Nevroz’u “olay çıkacağı” beklentisiyle başladı ve “önemli bir olay olmaksızın” sona erdi.

Artık rahat bir nefes alınabilirdi.

“Sivil darbe” engellenilmiş, “askeri darbe” tehdidi “Demoklesin kılıcı” gibi memleketin üzerine asılmış, 8 Mart ve Nevroz “kazasız belasız” atlatılmıştı.

Tam bu “rahatlama” anında, yapılan operasyonda 14 PKK’linin öldürüldükleri haberi geldi. Ardından cenaze törenlerinde kitlesel gösteriler, çatışmalar ve ölümler ülkenin ilk gündem maddesi oldu.

“Ne oluyor bu memlekete?” sorusunun daha sık duyulmaya başlanmasıyla birlikte, birbiri ardına “bölünme senaryoları”,

“komplo teorileri” yeniden ortalıkta uçmaya başladı. Her türden AB propagandisti ve ABD’nin “sopacısı”, yeni “teori”lerle ortalığa çıktı.

Olaylardan bir hafta önce M. Ali Birand “sivil itaatsizlik” teorisi yapmaya soyundu:

“Bu yıl Nevruz, eskilerine oranla farklı geçti. Korkulanlar gerçekleşmedi. Ancak yaşananlar yepyeni bir yaklaşımın başlangıcının sinyalleriyle dolu geçti. Buna ‘**sivil itaatsizlik**’ diyebiliriz. Bizim pek alışmadığımız ve başa çıkılması daha zor bir dönem başlıyor.

Bence, Kürt sorununu yöneten PKK ve DTP liderleri, terör silahını giderek daha az kullanmak, buna karşılık ‘**sivil itaatsizlik**’ eylemlerine öncelik vermeye başlayacaklarının somut bir işaretini verdiler...

Sivil İtaatsizlik eylemi ile başa çıkmak ise çok daha zordur. Silahsız binlerce insana ateş açamazsınız. Tutuklayıp hapishaneye de sokamazsınız.

Bu tip durumlarla karşı karşıya kalındığında, uzun vadeli politikalar üretmek, gerektiğinde tabuları yıkmak, uzlaşılara varmak, geniş vizyona dayanan yaklaşımlarda bulunmak gerekir.

T.C Devletinin en zayıf noktası da, ne yazık ki budur.”*

Güneri Civaoglu’nun katılımıyla “sivil ita-

* M. Ali Birand, “Yeni bir dönem mi başlıyor?”, *Hürriyet*, 23 Mart 2006.

atsizlik teorisi”nden daha sık sözedilir oldu.

Böylece AB ve ABD’nin profesyonel yazarlarının “teori”leri aracılığıyla “tabuları yıkmak, uzlaşılara varmak”tan söz edilirken, diğer yandan “bölünme” kaygıları giderek artmaya ve yaygınlaşmaya başladı. Bu kaygılarla beslenen “**askeri yönetim**” istekleri daha çok yüksek sesle söylenir oldu ve giderek daha fazla yandaş bulmaya başladı.

Oysa gelişen olaylar ne ilkti, ne de PKK’nin yeni politikası olarak sunulan “sivil itaatsizlik” uygulamalarıydı. Şemdinli olayları sırasında Yüksekova ve Hakkari’de benzer olaylar olduğu gibi, Ağustos 2005’te Maçka’da öldürülen iki PKK’linin cenaze töreninde de benzer olaylar olmuştu. Son olayların diğerlerinden farkı, olabildiğince yaygınlaşmış olmasıdır.

Kimi “medya” yazarlarının ifadesiyle söylersek, Şemdinli olaylarından sonra ortaya çıkan gelişmeler, özellikle Van savcısının Yaşar Büyükanıt’a ilişkin suç duyurusu nedeniyle “tırmanmıştır”. Devletin “zaaf” içinde olduğunu, ordunun “çaresiz” kaldığını gören Kürt kitlesinin “cüreti” artmıştır.

Oysa bu gelişmenin arkasında yatan itici güç, Irak işgalinde Amerikan emperyalizmi ile açık işbirliği yapmış olan Irak Kürtlerinin, işbirliğinin karşılığı olarak “ödüllendirilmesi”dir. Gerek Talabani’nin Irak Devlet Başkanı yapılması, gerekse Barzani’nin ABD nezdinde özel statüyle ağırlanması, Amerikan emperyalizminin Kürtlere verdiği desteğin sürekli olduğu şeklinde değerlendirilmiştir. Bu itici güç, DTP’nin oluşumu sırasında Barzani’nin KDP’sinin desteğindeki “milliyetçi” kesimlerin daha fazla etkin olmalarını sağlamıştır.* Ahmet Türk’ün DTP

* DTP içindeki “milliyetçi” kesimin durumu 5 Ocak 2005 tarihli “Görüşme Notları”nda şöyle ifade edilmiştir:

“Öcalan: Nasıl gidiyor DTH?

Mehmet: *Bu oluşumda hem milliyetçi kesim, hem de DEHAP içindeki belli bir kesim, bunlar ufak da olsa sıkıntı çıkartmaya çalışıyorlar. Her iki kesimde de sıkıntı çıkaranlar var.*

Öcalan: Bunun nedeni nedir?

Mehmet: *Herkes kendi gücü oranında parsel koparmak istiyor.*

Öcalan: Bu tür şeyler olacak, ama bu tür şeyler doğru değil. Önemli olan bu oluşumu götürümlerin beraber hareket etmeleridir. Birlik olmalıdır. Genişletilebilirler, farklı çevrelerden insanlar olur. Sadece Kürt partisi değil, değişik çevrelerden insanlar gelmeli.”

“eşbaşkanlığı”na getirilişi de bu gelişmenin sonucu olmuştur.

Bugün Kürtler arasında yaygın olan inanış, “Güneyde Kürtlerin ilk defa kalıcı bir statü kazandığı”dır. Bu inanış giderek A. Öcalan’ın etkisinin silikleşmesine de yol açan bir inanca dönüşmektedir.**

Öte yandan “yükselen milliyetçilik”in “sahipleri”nce, halk “sükünet”e, “vakur” olmaya çağılırken, “meyvanın olgunlaşmasının beklendiği” kanıları kulaktan kulağa yayılmaya başladı. Nerdeyse her olay “**yönetimin askerileştirilmesi**” için ileri atılmış bir adım olarak yorumlanır oldu.

Artık “ne olacak bu memleketin hali”nden, “ne oluyor bu memlekete”ye geçen soru zinciri, şimdi “ne zaman olacak” sorusuna dönüşmektedir.

Kürtler BM’in “Darfur kararı”nın uygulanması beklentisi içine itilirken, Türkler “Darfur sendromu”na kapılmaya aday görünmektedir. AB’nin Verheugen tarafından hazırlanan “İlerleme Raporu”nda Fırat ve Dicle su yollarının uluslararası bir komisyon tarafından yönetilmesi gerektiğine ilişkin ifadelerle beslenen “Darfur sendromu”, ABD’nin İran’a yönelik askeri saldırı hazırlıklarını hızlandırdığı bir ortamda daha çok taraftar bulmaya başlamıştır.

“Darfur sendromu”, en yalın ifadesiyle,

** 11 Ağustos 2004 tarihli “Görüşme Notları”nda A. Öcalan ile avukatlar arasında şu diyalog yer almıştır:

“Avukat: *Önemli gördüğümüz bir noktayı açmak istiyoruz. Bazı çevreler Güneyde Kürtlerin ilk defa bir statü kazandığını, ancak sizin Talabani çizgisine karşı geliştirdiğiniz eleştirilerin sizin Kürtlükten uzaklaştığınızı gösterdiğini belirtiyorlar*

Öcalan: Bunu Beşikçi mi söylüyor?

Avukat: *Hayır, Beşikçi değil. Daha çok Avrupa’da yerleşik bazı Kürt çevreleri bunu yapıyor. Doğrusu halk üzerinde belli bir etki yarattıklarını da söylemek gerekiyor. Dışındaki tabloyu tam verebilmek için bunu aktarmak istedik*

Öcalan: Çarpıtmasınlar. Bu topraklarda Kürtlüğü biz yoktan var ettik. Daha çok o kaçınıklar bunu çarpıtıyorlar herhalde. Kırk yıldır Avrupa’dalar. Basit iğrenç güdüler için oradalar. Avrupa’daki halkımıza söylüyorum: Bunlara kanmasınlar, bu aşağılıkların yüzüne tükürsünler. Bunları teşhir ve tecrit etsinler. Sizler de televizyona çıkın, yazın, anlatın. Makalelerde işleyin. Ben Talabani çizgisini şunun için eleştiriyorum: Statü diyorlar, ama ne statüsü? Öyle ABD’ye filan dayanılarak, mandacılıkla statüler elde edilemez. Elde edilse bile kalıcı olmaz. Talabani’yi eleştirmek ayndır, ama biz Kürt halkının özgürlüğünden de asla vazgeçmeyiz.”

bir ulusal devletin kendi sınırları içindeki ulusal ya da dinsel bir azınlığa karşı aşırı güç kullanması karşısında BM'in bölgeyi kendi yönetimi altına almasıdır. Bir başka ifadeyle, ulusal ya da dinsel azınlığın yoğun olarak yaşadığı toprakların uluslararası bir komisyon tarafından yönetilmesi ve uluslararası bir askeri güç tarafından korunmasıdır. Bosna-Hersek'te uygulanan bu yönetim tarzının son uygulaması Sudan'ın Darfur bölgesinde gerçekleştirilmiştir.

M. Ali Birand gibi emperyalizmin paralı kalemşörlüğünün "sivil itaatsizlik" olarak teorize ettikleri halk hareketleri, son tahlilde uluslararası emperyalist kuruluşlardan siyasal destek sağlamak amacıyla "sivil halk"ın cepheye sürülmesidir. Amaç, devletin "meşruiyetini" yitirmesi değil, uluslararası güçlerin (ABD ve AB) "sivil halkı" korumak ve "sivil halkın demokratik hakları" için devreye girmesini sağlamaktır. "Medya" söylemiyle ifade edersek, "devlet" ile "sivil halk" karşı karşıya getirilirken, uluslararası güçlerin bölgeye müdahalesi için koşullar olgunlaştırılmaya çalışılır.

Bu "taktik" ne denli "mantıklı" görünürse görünsün, bir yanıyla "sivil halkın" katledilmesine zemin hazırladığı gibi, diğer yanıyla müdahale etmesi beklenen uluslararası güçlerin, yani emperyalist ülkelerin bölgesel çıkarlarını gerçekleştirmelerinin de basit bir aleti olmak durumundadır.

Amerikan emperyalizminin "yeni" Irak politikası ve İran'a yönelik askeri harekâtı açısından olaylar "istenilen düzeyde" gelişmektedir. Meydana gelen her olay, M. Ali Birand'ın ifadesiyle, "T.C Devletini" köşeye sıkıştırmaktadır. Köşeye sıkışan "T.C Devleti", kaçınılmaz olarak Amerikan emperyalizminin Irak ve İran'a yönelik isteklerine daha kolay ve daha uzun süreli destek verecektir.

Amerikan emperyalizmi "T.C Devleti"nden isteklerini, ABD genelkurmay başkanı Peter Pace'nin sözüyle ifade edersek, "gözlemlerinin içine bakarak" söylemiştir.

Amerikan emperyalizminin isteği çok açık ve yalındır: Irak ve İran politikalarının kayıtsız-şartsız kabul edilmesi ve gereklerinin yerine getirilmesidir.

Bugün "T.C Devleti"nde bu isteği kayıtsız-şartsız yerine getirebilecek güçler ise, genelkurmay ve MHP'dir. "Kürt sorunu" her ikisinin "ortak hassasiyeti" olduğu için, ge-

lişen olaylar giderek Amerikan emperyalizminin her istediğinin yerine getirilmesi gerektiği düşüncesini kökleştirmektedir.

Bu durumun en ilginç tarafı, bu iki kesimin, yani genelkurmay ile MHP'nin, her yönden Amerikan emperyalizminin denetimi ve gözetimi altında bulunmasıdır. Tek sorun, genelkurmayın olaylara müdahale edebilmesi için gerekli uluslararası desteğe sahip olmaması, MHP'nin de iktidar olabilmesi için gerekli kitle desteğini sağlayamamış olmasıdır.

MHP'nin Amerikan politikalarına kayıtsız-şartsız uyma yönündeki hareketi karşısında Tayyip Erdoğan hükümeti de giderek aynı çizgiye yönelmektedir.

Amerikan emperyalizmi için, kimin hükümet olduğu, kimin genelkurmay başkanı olduğunun hiçbir önemi yoktur. Onun pragmatizmi, amaca ulaşmak için her yolu mübah sayar. Bir yandan genelkurmay ile gizli görüşmeler yaparak kendi politikasına kayıtsız-şartsız destek verilmesinin yollarını ararken, diğer yandan Barzani aracılığıyla Kürtler arasında etkinlik kurmaktan geri kalmamaktadır.

Olayların genel gelişimini ve bunun içindeki etkin unsurları ele aldıktan sonra, bir kez daha başa dönmek gerekmektedir.

NE OLACAK BU MEMLEKETİN HALİ?

Amerikan emperyalizmi İran'a yönelik askeri müdahalenin hazırlıklarını yoğunlaştırırken, aynı zamanda Irak'ta "iç savaş" hazırlığını sürdürmektedir. Bugün için İran'a yönelik bir askeri harekâtın Irak'taki şiiiler üzerinde nasıl bir etki yaratacağı tam olarak bilinmemektedir. Her durumda Kuzey Irak'taki Kürt bölgesi ve Kürtler, Amerikan emperyalizmi için sağlam bir "üs" olarak ortaya çıkmaktadır. Bu "üs"sün korunması ise, "T.C Devleti"ne ihale edilmek istenmektedir.

Diğer taraftan İran'a yönelik askeri harekâtın Türkiye'deki şeriatçıların büyük bir tepkisine yol açacağı da hesaba katılarak, gerek AKP, gerekse "laik güçler" bir pasifikasyon aracı olarak kullanılmak istenmektedir.

Bugün için ideal gözüken çözüm, **genelkurmay-MHP ikilisinin işbaşına getirilmesi** olmaktadır. Bu ikilinin de Amerikan emperyalizminden beklentileri bu yönde-

dir. Ortadaki tek sorun, bu durumun gerçekleştirilebilmesi için gerekli “demokratik” görüntüyü sağlayabilmektir. Bir başka ifadeyle, yönetimin MHP aracılığıyla askerleştirilmesinin “meşruiyeti”nin sağlanması gerekmektedir. İşte “sivil itaatsizlik” teorilerinin arka planında bu “meşruiyet” arayışı ve bunun bizzat Kürtler tarafından yerine getirilmesi beklentisi yatmaktadır.

Beklenen ve istenilen, kitlesel Kürt eylemlerinin giderek “T.C Devleti”nin “bölüneceği” korkularını ülke sathında yaygınlaştırması ve bu yolla “Türkler”in topyekün faşist-asker kırması bir yönetimi ister hale getirilmesidir.

Şüphesiz bu gelişme karşısında her iki ulusun insanları büyük zararlara ve kayıplara uğrayacaktır. Tarihte görülmemiş boyutta bir ulusal kin, iki ulusun arasına girecek, belki katliamlara neden olacaktır. Ve tüm bu gelişmeler ve katliamlar, sadece Amerikan emperyalizminin bölgesel çıkarını gerçekleştirmesi için halkların ödemek zorunda kalacakları ağır bedel olacaktır.

Bu durumda, “ulusların kardeşliği” sloganı ne denli büyük bir öneme sahip olsa

da, pratikte hiçbir işleve sahip olmadığı, Türkler ve Kürtler arasındaki giderek büyüyen düşmanlığı engelleyemediği açıktır. Bunun temel nedeni, bir bütün olarak solun, milliyetçilik tabanına oturmuş Kürt hareketi karşısında tutarlı bir çizgi izleyememiş olmasıdır. Ancak hangi ulusa ait olursa olsun, **her türden milliyetçiliğe karşı** tutarlı mücadele yürütülmedikçe de bu durumu ortadan kaldırmak olanaklı değildir.

Ülkenin, ulusların ve halkların geleceği ne denli karanlık görünürse görünsün, bundan tek çıkış yolu, yine devrimdir.

Milliyetçilik girdabına sürüklenmiş, sınıfsal çıkarların tümüyle bir yana itildiği koşullarda devrim, ya halkların katliamlarla ödeyecekleri ağır bedellerin üzerinde yükselecektir, ya da bu katliamları önleyecektir. Bunun dışındaki yol ise, halk kitlelerinin pasifize edilmesi, her türlü baskıya, sömürüye, eşitsizliğe ve haksızlığa boyun eğdirilmesidir. Bunun bedelini ise, her zaman olduğu gibi, bizler, yani devrimciler ödeyecektir. Bu bedel, devrimcilerin ellerinde son kalan tüm inandırıncılıklarını, güvenirliliklerini yitirmeleri olacaktır.

... Ve Genelkurmay Başkanı Konuştu:

“1=5, 2=25, 3=125, 4=625 ise 5 nedir?”*

[Sivil Darbeye Ekonomik Kriz Tehditi]

Her zaman olduğu gibi, ülkenin geleceğinin gerçek sahipleri, yani halk konuşmadığı sürece, sürekli olarak başkalarının, ülkenin geleceği üzerine konuşmaları kaçınılmazdır.

Ve genelkurmay başkanları, ülkenin egemen sınıflarının gerçek temsilcileri olarak, her durumda “TSK İç Hizmet Kanunu”** gereğince devreye girerler, konuşurlar ve karar dikte ederler. Kimi zaman “anarşi ve terör”den söz ederler, “asmayıp da besleyelim mi” vecizeleri ortaya atarlar; kimi zaman modern ya da post-modern askeri darbe yaparlar. Ama genelkurmay başkanlarının 1990 sonrasındaki tüm konuş-

maları ve devreye girişleri, hemen her zaman “sivil iktidar”lara yönelik “balans ayarın” özelliğini taşımıştır.

2001 Şubat krizi sonrasında genelkurmay başkanları, siyasetten ekonomiye sıçrama yapmışlar, ülkenin ekonomik gelişmesi üzerinde söz ve karar sahibi olarak devreye girmişlerdir. Bunun en tipik örneği, “psiko-ekonomist”liğe soyunan Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu’nun 9 Ocak 2002 tarihli beyanatıdır:

“2002 yılına Türk insanı büyük bir moralle giriyor. Eskiye göre daha iyi. O bakımdan ben Türkiye’de böyle Arjantin benzeri bir şeyin olacağını zannetmiyorum. Bu moralle sanıyorum, Türkiye daha iyiye gidecek. Nitekim borsa yavaş yavaş yükselmeye başladı. Birtakım kararlar alınıyor. Bunların hepsinin bileşkesi, neticede Türkiye’yi düzlüğe çıkaracaktır.”

Genelkurmay’ın ekonomiye olan ilgisi-ni OYAK Genel Müdürü Coşkun Ulusoy şu

* Hilmi Özkök’ün 16 Mart 2006 günü Harp Akademileri Komutanlığı’nda yaptığı konuşma.

** Bu kanunun 35. maddesinde şunlar yazılıdır: “Silahlı kuvvetlerin vazifesi Türk yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyeti’ni korumak ve kollamaktır.” Bu madde, bugüne kadar gerçekleştirilmiş olan tüm askeri müdahale ve darbelerin dayanağı olmuştur.

sözlerle ifade etmiştir:

“Özelleştirme bizim için fırsatlar getiriyor. Kriz ve fırsat beraber gitmesi gereken kelimeler. **Krizin olduğu yerde fırsat da vardır.** Krizin bitmediği durumlarda hâlâ fırsatlar var.”

“Krizin olduğu yerde fırsat da vardır” “konsepti”, artık Genelkurmay’ın “iç tehdite karşı savaş doktrini” haline gelmiştir. Böylece Genelkurmay, post-modern “savaş doktrini” sayesinde, silah kullanmadan ülke yönetimine müdahale edebilmenin yolunu bulmuştur. Artık Genelkurmay rahattır. İstedığı zaman istediği “sivil hükümet”i, “piyasalar” aracılığıyla “terbiye” edebilecektir.

2002 seçimlerinden iktidar olarak çıkan “islamofaşist”^{*} parti AKP karşısında “laiklik elden gidiyor” diye korkuya kapılanlara verilen mesaj “merak etmeyin ordu var”^{**} olmuştur. “Ordu”nun elindeki en büyük silah ise, “piyasaları etkileme gücü” olarak sunulmuştur.

Ne varki, AKP iktidarı süresince meydana gelen pek çok siyasal olayda Genelkurmay açıklamalarının piyasalar üzerinde fazlaca etkisi olmamış, tersine her açıklama sonrasında borsa yükselişe geçmiştir.

“Krizin olduğu yerde fırsat da vardır” sloganı “piyasa aktörleri” tarafından ezberlenmiş ve krizlerin çıkmasını bekler hale gelmişlerdir.

Bu gelişmeye rağmen, Genelkurmay’da ifadesini bulan askeri bürokrasi hâlâ “piyasaları etkileme gücü”ne sahip olduğu düşüncesini korumuştur.

Son Yaşar Büyükanıt olayında devreye giren Hilmi Özkök, 6 Mart günü bu düşünceyle Tayyip Erdoğan’ın karşısına çıkmış, “borsayı düşürürüz” tehdidinde bulunmuştur.

Hilmi Özkök’ün Tayyip Erdoğan’la görüşmesindeki konuşması, 15 Mart tarihli gazetelerde şöyle yer almıştır:

“Bu sadece Yaşar Paşa’ya yönelik bir şey değil. Bu Türk Silahlı Kuvvetleri’nin (TSK) halkın gözündeki itibarını sarsmaya yönelik bir girişim-

dir. Bu durumda TSK’yı savunmak, destek olmak ve sahip çıkmak öncelikle Başbakan olarak sizin görevinizdir. TSK olarak bunu sizden bekliyoruz.

Biz konuştuğumuzda, kendimizi savunmak zorunda kaldığımızda herkes bundan zarar görür. Borsa bile bundan zarar görüyor.”

Şüphesiz “medya”nın Hilmi Özkök-Tayyip Erdoğan görüşmesini sadece kendilerine verildiği biçimiyle yansıtmakla birlikte, askeri bürokrasideki zihniyeti yeterince gösterir niteliktedir.

Hilmi Özkök-Tayyip Erdoğan görüşmesinin yapıldığı günün ertesinde borsa 45.997’den 43.890’a gerilemiş, %4,6 değer kaybetmiştir.

Bu duruma bakıldığında, askeri bürokrasinin “yeni savaş doktrini”nin etkin olduğu hemen söylenebilir.

Ancak aynı gün, yani 6 Mart günü, “büyük kurtarıcı” Kemal Derviş CNNTürk’te “Bugünkü tehlike aşım değerlendirilmiş TL’dir. Aşım döviz girişi var. İşsizlik var. Para politikasıyla ilgili problemler var” açıklaması yapmıştır.

“Piyasalar”ı yakından izleyen herkesin bildiği gibi, 7 Mart günü borsada meydana gelen %4,6’lık düşüşte, Hilmi Özkök-Tayyip Erdoğan görüşmesinin yarattığı “heyecan”

	İMKB-100	Dolar
1 Mart 2006	47.493	1.306
2 Mart 2006	46.891	1.308
3 Mart 2006	46.366	1.298
6 Mart 2006	45.997	1.296
7 Mart 2006	43.890	1.301
8 Mart 2006	42.340	1.323
9 Mart 2006	42.863	1.336
10 Mart 2006	42.522	1.336
13 Mart 2006	44.346	1.344
14 Mart 2006	42.907	1.338
15 Mart 2006	43.237	1.343
16 Mart 2006	44.051	1.329
17 Mart 2006	44.688	1.326
20 Mart 2006	44.426	1.316
21 Mart 2006	44.399	1.327
22 Mart 2006	44.329	1.335
23 Mart 2006	44.531	1.343
24 Mart 2006	43.274	1.332
27 Mart 2006	42.710	1.341
28 Mart 2006	41.742	1.339
29 Mart 2006	42.507	1.346
30 Mart 2006	42.942	1.356
31 Mart 2006	42.911	1.343
3 Nisan 2006	44.028	1.342
4 Nisan 2006	44.071	1.339

* Bilindiği gibi, bu tanımlama *Washington Times* gazetesi tarafından AKP hükümeti için kullanılmaktadır.

** Bu söz, 2002 seçimlerini AKP’nin büyük çoğunlukla kazanması üzerine Bay %5 Ertuğrul Özkök tarafından ortaya atılmıştır.

neredeşye hiçbir etkiye sahip olmamıştır. Piyasaları asıl olarak Kemal Derviş'in yaptığı açıklama "heyecanlandırmıştır".

Aynı şekilde 24 Mart günü "teamüllere" aykırı olarak Yaşar Büyükanıt'ın Tayyip Erdoğan'la yaptığı görüşmeyle borsadaki düşüş arasında fazla bir ilişki yoktur. Borsanın düşüşüne yol açan temel neden Tayyip Erdoğan'ın Merkez Bankası Başkanlığına aday gösterdiği Adnan Büyükdeniz'in Cumhurbaşkanı tarafından veto edilmesidir.

Yine borsa ile siyasal olaylar arasında eskisi gibi bir ilişkinin mevcut olmadığını gösteren bir başka örnek de, Diyarbakır olayları ve sonrasındaki "kalkışmalar"dır.

Diyarbakır olaylarının başladığı tarihte (28 Mart) 41.742 olan borsa endeksi, olaylar süresince sürekli artmış ve 4 Nisan günü 44.071 olmuştur. Böylece olaylar süresince borsa %5,6 değer kazanmıştır.

Mart ayındaki siyasal olaylar ve bunun karşısında borsada meydana gelen değişmelerin gösterdiği gerçek, Genelkurmay'ın "konuşarak" piyasaları etkileme gücünün geçmiş dönemlere kıyasla büyük ölçüde mevcut olmadığıdır. 2002 seçimleriyle AKP'nin tek başına iktidar olmasıyla ortaya çıkan en önemli gelişmelerden birisi de budur.

Bu gelişmenin temelinde ise, AKP hükümetiyle birlikte ülkeye akın eden "islami para-sermaye"dir.

AKP hükümeti döneminde, ödemeler dengesi hesabında "net hata/noksan" kaleminde görülen "kaynağı belli olmayan sermaye girişi", büyük ölçüde "islami" kesimlere aittir. Yaklaşık 20 milyar doları bulan bu "islami sıcak para"nın "kıblesi", Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı olduğundan, bunun dışındaki her türlü siyasal gelişmeden etkilenmemektedir.

"İslami sıcak para"nın en tipik özelliği, aşırı "pişkin" oluşudur. Kafalarındaki "takiye" zihniyeti, her durumda kendilerini ortama uydurabilecekleri bir "kalvinizm" zihniyeti yaratmıştır. 28 Şubat olayında görül-

düğü gibi, şeriatçı kesimler, kolaylıkla kendi inançlarının tam tersi kararların altına imza atabilmektedirler.

Borsanın ülkede gelişen siyasal olaylardan etkilenmesinin geçmişe kıyasla büyük ölçüde azalmasının bir diğer nedeni de, borsadaki "aktörler"ın üç bin civarında "büyük"lerden ibaret olmasıdır. Şubat 2001 krizi öncesinde olduğu gibi "küçük yatırımcı"lar artık mevcut değildir. Dolayısıyla siyasal olaylardan hızla etkilenen "küçük yatırımcılar"ın (küçük-burjuvalar) piyasalardan çekilmesiyle birlikte, herşey profesyonellerin eline geçmiştir.

Bugün borsada meydana gelebilecek büyük dalgalanmaların dinamiği "islami sıcak para"ya dayanmaktadır. Onlar, ilk kez AKP iktidarıyla birlikte "rantiye" olmanın keyfini sürmektedirler. Sıcak para politikasından büyük ölçüde yararlandıkları gibi, AKP hükümeti aracılığıyla kısa vadeli kamu ihaleleri ve özelleştirmeler yoluyla servetlerine servet katmaktadır. Bu "saadet zinciri" Genelkurmay başkanının birkaç sözüyle kınlanabilecek kadar zayıf değildir.

Bugün için yeni bir ekonomik krizin "tektleyicisi", sanıldığı gibi Genelkurmay'ın açıklamaları ve konuşmaları değil, islami para-sermayenin kendi kaynaklarından alacakları işarettir. Eğer şeriatçı kesimlerin desteğinde Van savcısı, Kara Kuvvetleri Komutanı ve "müstakbel" Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt aleyhine iddianame hazırlayabilmişse, bunun arkasında yatan "cüret" burada aranmalıdır.

Genelkurmay başkanının "1=5, 2=25, 3=125, 4=625 ise 5 nedir?" diye eski moda "zeka testi" sorularıyla "felsefe" yaptığı bir ülkede, zaten Genelkurmay'ın fazlaca yapacak bir şeyi kalmamıştır. Ellerinden gelen tek şey, Amerikan emperyalizminin icazetiyle askeri darbe yapmaktan ibarettir. Bu icazet verilmediği sürece, kuyruğunu kısıp, "zeka testi"nin sonucuyla yetinmek durumundadırlar.

“Yalan Söyleyin, Mutlaka İnanan Çıkar!”

[Hitler'in Milli Eğitim ve Propaganda Bakanı Dr. J. Göbels]

“1 Nisan günü Doğan Medya Holding'in ‘amiral gemisi’ *Hürriyet* ile AKP'nin ‘medya’sı *Yeni Şafak* ‘Türkiye kabına sığmıyor’, ‘Büyümede dünya rekoru’ manşetleriyle çıktı. Doğan Medya Holding'in ‘prestij gazetesi’ Milliyet ise, ‘39 Yıllık Rekor’ başlıklarını attı. Türkiye'nin %9,9'luk büyüme hızı ile Çin'i sollayarak dünya birincisi olduğu duyurulurken, aynı zamanda tüm Türkiye'ye ‘herşeyin yolunda gittiği’, ‘korkulacak birşey olmadığı’ mesajı da verildi. Ve her zaman olduğu gibi, borsa bu haberle bir kez daha ‘coştu’, ‘26 bin sınırını zorlamaya’ başladı. Sanki ‘bayrak krizi’yle birlikte başlayan ‘milliyetçilik tehlikesi’ karşısında ‘ılımlı islam’ın ‘zafer’i ilan edildi...

DİE'nin bir ‘devlet kuruluşu’ olduğunu düşünüp, ‘devlet’e büyük güven duyanlar için, ‘ne oldu?’ sorusunun yanıtı ‘medya’ tarafından manşetlerden verilmiştir. Her şey açıktır ve ortadadır. Ekonomik büyümede ‘39 yıllık rekor’ kırılmıştır. DİE'nin ‘D’sine güvenenler için tüm olan biten de bundan ibarettir.

‘Devlet’e, sadece adı ‘devlet’ olduğu için değil, emperyalizme bağımlı bir ülkenin devleti olduğu için güven duymayanlar ise, şüphesiz ‘ne oldu?’ sorusunun yanıtını bulmaya çalışacaklardır. Ancak ellerinden de fazlaca bir şey gelmeyecektir. Tüm veriler ‘devlet’ tarafından tutulduğundan ve açıklandığından, tüm sayılar alt alta, üst üste konulsa bile, sonuç fazlaca değişmeyecektir.

Kendilerini bu kategorilere dahil kabul etmeyen, ama mevcut iktidara ‘muhalif’ olanlar ise, açıklanan ‘büyüme rakamları’ karşısında biraz şaşkın, biraz üzgün kalmışlardır. Özellikle ‘medya’nın ‘muhalif ekonomist yazarları’ bu kategoriye dahildir. Dolayısıyla onların ‘büyüme rakamları’ karşısında tutumları, ‘iyi de, bakalım sürdürülebilir mi?’ türünden olmaktadır.

‘39 yıllık rekor’ manşetleri atılabilmesi için GSYİH verilerinde ‘revizyon’a gidilmiştir. Veriler, özel olarak tanımlanmış verileri, birden bire eksilerden artılara geçivermiştir. Bunun GSYİH ve GSMH sayılarını şişirdiğini, dolayısıyla pek çok kişinin bundan şüphe duyacağını bildikleri için de, DİE tarihinde ‘yeni bir ilke imza atılmış’, 1987 fiyat endeksinin yerine 1998 fiyat endeksi kullanılmıştır. Ancak DİE'nin yaptığı yayınların hiç birinde böyle bir uygulamaya geçtiğine ilişkin tek bir sözcük bile bulunmamaktadır.

Tanımlanmış verilerini şişirebilmek için de, bir yandan ‘revizyona’ gidilmiş, diğer yandan sayılar büyütülmüştür. Hatta bunlarla yetinilmemiş, ya-

pılan 'revizyonlar'ın tartışma konusu olmaması için tarım sektörü için özel bir bölüm oluşturulmuştur. Ve bu da DİE tarihinde 'ilk'tir...

Her zaman olduğu gibi ve düzenin tüm siyasal partilerinin yaptığı gibi AKP de, kendi derdinin merhemi olarak halkı kandırmayı iş edinmiştir. 17 Aralık 'AB zirvesi' ile işler idare edilemeyince YTL macerasıyla insanlar aldatılmaya çalışılmıştır. YTL macerasının da sonunun AB macerasından farklı olmayacağı kısa sürede görüldüğünde, 'Türkiye kabına sığmıyor', 'büyümede dünya rekoru' türünden haberlerle işler idare edilmeye çalışılmaktadır... İstatistik verilerle oynayarak 'pembe tablolar' sunmak, ekonomik, toplumsal ve siyasal dinamiklerin yönünü tersine çevirmeye yetmemektedir. Türkiye, televizyon dizileri gibi, her an herşeyin olabileceği bir ülke olmayı sürdürmektedir. Bunun böyle olmadığını düşünenlerin de, bir süre sonra 'muhalfeft' saflarına geçişlerini görmek kimseyi şaşırtmayacaktır." (*Kurtuluş Cephesi*, Sayı: 84, Mart-Nisan 2005)

Yukardaki yazılanların üzerinden tam bir yıl geçti. Ve her zaman olduğu gibi DİE (yeni adıyla Türkiye İstatistik Kurumu-TÜİK) 2005 yılının GSMH ve büyüme rakamlarını açıkladı.

Açıklanan **son** rakamlara göre, 2005 yılında Türkiye ekonomisi %7,6 büyümüş ve GSMH 486 milyar YTL, 360 milyar dolar olmuştur.

2004 yılında olduğu gibi, 2005 yılının verilerinde de büyük ölçüde "revizyon"a gidilmiştir.

TÜİK'in Aralık 2005'de yayınladığı verilere göre, 2005 yılının dokuz aylık GSMH'sı 352,9 milyar YTL iken, son açıklamaya göre 353,5 milyar YTL olmuştur. Böylece cari fiyatlarla GSMH'daki büyüme oranı %14'den %14,2'ye çıkartılmıştır.

Ancak yapılan "revizyonun" asıl sonucu, ekonomi yazınında büyüme rakamları için temel kabul edilen **sabit fiyatlarla** GSMH rakamlarında ortaya çıkmıştır.

TÜİK'in Aralık 2005 açıklamasına göre, sabit fiyatlarla GSMH 107,9 milyar YTL iken, son açıklamada 109,2 milyar YTL'ye yükseltilmiştir. Böylece Aralık 2005'te %5,5 olan dokuz aylık büyüme oranı, Mart 2006'da %6,8 olarak görünmektedir.

Eğer bu "revize edilmemiş" sayılar esas alınırsa (4. çeyreğe ilişkin "şişirmeler" görmezlikten gelerek), yıllık GSMH büyüme oranı %6,7 olmaktadır.

Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da istatistik kurumu, tüm verilerle oynamayı ("revize etme"yi) alışkanlık haline getirmiştir.

Amaç, piyasalara "iyimserlik" aşılamak ve bu yıl da AKP hükümetinin ne kadar büyük işler başardığını halka göstermektir.

Şüphesiz bu aldatma yöntemi, biraz aritmetik bilen herkes tarafından saptanır niteliktedir. Buna rağmen yine de pervasızca bu "revize" işlemlerine devam edilmesinin fazlaca anlaşılır yanı yok görünmektedir.

Ancak geçen yıl (ve daha önceki yıllar-

Üretim yöntemine göre GSMH -2005						
	Cari fiyatlarla GSMH	Gelişme hızı	(000.000 \$)	Gelişme hızı	Sabit fiyatlarla GSMH	Gelişme hızı
I	93.079.637.768	15,6	70.225	16,5	29.124.894	5,3
II	109.258.856.858	14,2	80.062	21,9	33.840.990	3,4
III	150.541.294.706	13,0	112.165	23,2	44.933.644	7,3
9 Aylık	352.879.789.332	14,0	262.452	20,9	107.899.528	5,5
Kaynak: TÜİK, Haber Bülteni, Sayı: 193, 12 Aralık 2005.						
Revize edilmiş veriler						
I	94.503.069.554	17,4	71.310	18,3	29.726.839	7,5
II	109.508.530.638	14,5	80.232	22,1	34.280.335	4,7
III	149.455.718.500	12,1	111.361	22,3	45.231.363	8,0
9 Aylık	353.467.318.692	14,2	262.903	21,1	109.238.537	6,8
IV	132.933.713.582	11,2	97.974	18,8	36.412.065	10,2
Yıllık	486.401.032.274	13,4	360.876	20,5	145.650.603	7,6
Kaynak: TÜİK, Haber Bülteni, Sayı: 58, 31 Mart 2006.						

da) görüldüğü gibi, bu türden sayılarla oynama, kendisine “ekonomist” diyenlere bile kolayca “yedirlmiş”tir. Bu nedenle TÜİK, aynı yolu izlemekte hiçbir sakınca görmemiştir.

Sayılarla oynayarak “pembe tablolar” çizmenin ve bu tabloları “ekonomist”lere “yedirme”nin de bir sınırı vardır. Geçen yıl bu gerçekleri ortaya koyduğumuz yazımızda belirttiğimiz gibi, “bunun böyle olmadığını (yani verilerin doğru olduğunu) düşünenlerin de, bir süre sonra ‘muhalafet’ safalarına geçişlerini görmek kimseyi şaşırtmayacaktır.” Böyle de oldu.

Geçen yıl %9,9 büyüme ile “dünya rekoru” kırıldığı ilan edildiğinde “ekonomist”lerden Faik Öztrak, DİE verilerini doğru kabul ederek şunları yazıyordu:

“2004 yılında Türkiye son 40 yıllık dönemde en yüksek büyüme hızına ulaşırken enflasyonu da son 30 yıllık dönem içinde en düşük seviyeye indirmeyi başardı. ABD doları cinsinden fert başına GSMH, TL’nin değer kazanmasının da desteğiyle, geçen yıla göre %23 artarak 4.172 dolar oldu. **Bunlar herkes tarafından takdirle karşılanacak neticelerdir.**”¹ (abç)

Aynı yazar bugün şöyle yazmaktadır:

“2005 yılına ilişkin büyüme rakamları herkesi şaşırttı. Yüzde 5.5-6.0 aralığında beklenen gayri safi yurtiçi hasıla (GSYİH) büyüme hızı yüzde 7.4 olarak açıklandı.

GSYH büyümesinde beklenenin üzerindeki 1.5-2.0 puan farkın yaklaşık 1 puanının daha önce açıklanan yılın ilk 9 ayına ait GSYH rakamlarının değiştirilmesinden kaynaklanması. İlk 9 aydaki rakamlar aynı kalsaydı yüzde 7.4 olarak açıklanan büyüme hızı yüzde 6.5 olacaktı. Bu nedenle söz konusu **dönemin verilerinde yapılan değişiklikleri iyi incelemek lazım.**”² (abç)

Kemal Derviş’in yanında dolanmadığı ve CHP kulislerinde “turuncu devrim” peşinde koşmadığı zamanlarında “ekonomistlik”

yapan Hurşit Güneş de, Faik Öztrak’tan çok farklı davranmamıştır.

Hurşit Güneş geçen yılki “rekor” üzerine şöyle yazıyordu:

“2004 yılında Türkiye ekonomisi kanatlarını açtı ve adeta uçtu. Dün açıklanan büyüme verileri bunu açıkça gösterdi. Geçen yıl Türk ekonomisi kırk yıldır yaşamadığı bir büyümeyi yakaladı. Son 50 yıla baktığımızda, ekonominin 1966 yılında yüzde 12, sonra 1972’de yüzde 9.2, 1976’da yüzde 9, 1987’de yüzde 9.8 ve 1990’da da yüzde 9.4 büyüdüğünü görüyoruz.”³

Geçen yıl ekonomiyi “uçuran” Hurşit Güneş, bu yılki GSMH verileri karşısında şöyle yazmaktadır:

“TÜİK’in yaptığı son revizyon daha uzun süre tartışma kaldı. Çünkü bu denli büyük revizyonlar kuşku uyandırdığı gibi, herhangi bir açıklamada yapılmayınca büsbütün güven sarsıldı.

İlk 9 aylık büyüme verileri yüzde 5.5 olarak açıklanmışken, en son yüzde 6.7 olarak açıklanır. Az buçuk bir değişiklik değil; yüzde 1.2. Üstelik revizyonların hem tarımda, hem de sanayide olması büsbütün kuşkulandırıyor.”⁴

Böylece geçen yıl yapılan “revizyonlar”ı “yemiş” ve yutmuş olan “ekonomistler”, bu yıl “uyanmışlar” ve “muhalafet” safına geçmiş görünmektedirler.

Radikal ve *Referans* gazetelerinin “ekonomisti” Yiğit Bulut şöyle yazmaktadır:

“Büyüme rakamları özellikle kişi başına düşen gelirin 5 bin doları geçmesi ile ilgili tespitler kamuoyu ile paylaşıldığı andan itibaren tartışmalara sebep olurken, genelde iki başlık öne çıkıyor: 1- Dolardaki gerileme ile artan bir gelir var (artışın yüzde 75’i kur kaynaklı), 2- Verilerde revizyon mantığı ile yapılan oynamalar ile sonuçlar ortaya çıktı...”⁵

Aynı “ekonomist” geçen yılki yazısında

³ Hurşit Güneş, “40 yıllık rekor”, *Milliyet*, 1 Nisan 2005.

⁴ Hurşit Güneş, “Büyüme daha çok tartışılacak”, *Milliyet*, 4 Nisan 2006.

⁵ Yiğit Bulut, “Bu ‘büyüme’ değil ‘illüzyondur’...”, *Radikal*, 3 Nisan 2006.

¹ Faik Öztrak, “Büyüme saman alevi olmasın”, *Milliyet*, 4 Nisan 2005.

² Faik Öztrak, “Büyümenin yol açtığı belirsizlik”, *Milliyet*, 3 Nisan 2006.

ise şöyle yazıyordu:

“Evet, bu bir büyüme rekorudur ama dünyanın ilk ve tek cari açık ve dış ticaret açığı ile sağlanmış (aynı anda bu dinamiklerin de rekor kırıldığı) bir büyüme rekorudur. Bu aslında büyüme değil, cari açık ve dış ticaret açığı gibi iki önemli değişkeni dibine kadar zorlayan ve ekonomiyi orta ve uzun vadede sakat bırakacak bir illüzyondur.”⁶

Tüm bu “değerlendirmeler”de açıkça görülen, geçen yılki “revize edilmiş” GSMH verilerinin bu “ekonomistler” tarafından açıkça doğru kabul edildiği, tek itirazlarının bu büyümenin “sürdürülebilir” olup olmadığına ilişkin olduğudur.

Ancak bu yıl, ne değişmişse değişmiş, aynı “ekonomistler”, TÜİK’den şüphelenmeye başlamışlardır.

İşte “medya”da “köşe tutmuş” küçük-burjuvaların eyyamcılığı ve konformizmi böylesine tutarsızlıklar ortaya çıkarmaktadır.

Herkesin ortak inancı, Hitler’in propaganda bakanı Göbels’in “yalan söyleyin, mutlaka inanan çıkar” sözüne dayanmaktadır. Kendisine “ekonomist” diyenler bile, çok kolaylıkla bu yalanı doğru kabul edebilmekte, üstelik yalan üzerinden “akıl hocalığı” bile yapabilmektedirler.

Bunların tek amacı vardır: **Halkı aldatmak, kandırmak ve pasifize etmek.**

Devletin “istatistik kurumu”ndan politikacısına, ekonomistinden köşe yazana kadar hemen herkes, 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte yürütülen pasifikasyon ve depolitizasyonun sürmesi için elbirliği ve işbirliği yapmaktadırlar. Kimisi yalanlara inanarak, kimisi inanmış görünerek, kimileri de bizatihi yalanı üreterek bu elbirliği ve işbirliğinde yer almışlardır.

Bugün bir şeyler değişmiştir.

Düne kadar TÜİK (eski adıyla DİE) yalanlarına aldırmayanlar, bugün bunlara dikkat çekmektedirler. Bunun tek nedeni, AKP hükümetini köşeye sıkıştırmak ve erken seçime zorlamaktır. “Medya aslanları”, “ekonomistleri”, bu görevde üstlerine düşeni yerine getirmeye çalışmaktadırlar. Bu nedenle, yıllardır DİE aracılığıyla üretilen yanlış ve

yalan verileri, doğruymuşçasına okuyucularına sunanlar, şimdi “doğrudan” yana (surreti haktan) görünmeye çalışmaktadırlar.

Bunların arasında elbette namuslu yazarlar da vardır. Bunlardan birisi olan Güngör Uras, bu yılki GSMH verilerine ilişkin yazısında, olabilecek tüm nezaketiyle şöyle yazmaktadır:

“Sayın okuyucularım 2004 ve 2005 yılında toplam olarak 71.3 milyar dolarlık makine ve teçhizat yatırımı yaptıysak, bu çok, hem de çok önemli bir gelişmedir. Çok önemli bir başarıdır. Unutmayınız, yılda 100 bin otomobil üretecek bir fabrikanın arsa, bina ve makine teçhizat yatırımı 1 milyar dolar dolayında. Biz 2 yılda 71 otomobil fabrikası kuracak kadar makine ve teçhizat yatırımı yaptıysak ne mutlu bize... İyi de... Yatırım, üretim için yapılır. Üretim demek istihdam demektir, gelir demektir.

Şimdi Türkiye İstatistik Kurumu ile Devlet Planlama Teşkilatı’na düşen bir görev var. Bu yatırımlar ülkenin hangi şehirlerinde, hangi sektörlerde yapıldı? Bu yatırımlar ne kadar istihdam sağlıyor? Bu yatırımlar üretime nasıl katkıda bulunuyor? Bunları bulup halka anlatamazsak rakamların inandırıcılığı kalmaz.

Nasrettin Hoca’nın hikâyesini bilirsiniz. Hoca, kasabın çırağıyla, eve 2 okka ciğer göndermiş. Umuyormuş ki karısı akşama ciğer pişirecek. O da yiyecek. Karısının arkadaşları gelmiş. Öğle yemeğinde ciğeri bitirmişler. Hoca akşam eve geldiğinde ‘Hanım ciğeri pişirdin mi?’ diye sorunca karısı ne cevap vereceğini şaşırılmış, ‘Ciğeri kedi kaptı, yedi...’ deyivermiş.

Hoca kediyi yakalamış. Tartmış. Kedi 2 okka... ‘Hanım’ demiş... ‘Eğer ciğer buysa kedi nerede? Eğer kedi buysa, ciğer nerede?’ demiş.

İşte o biçim... Eğer bu kadar makine ve teçhizat yatırımı yapıldıysa, istihdam ve üretim nerede? İstihdam ve üretim bu çizgideyse bu makine ve teçhizat nerede?” (Güngör Uras, *Milliyet*, 3 Nisan 2006.)

⁶ Yiğit Bulut, “Büyüme rakamları gerçekçi mi?”, *Radikal*, 4 Nisan 2005.

Ulusal Bağımsızlık Ulusal Kalkınma

[Anti-Emperyalizmin Ekonomi Politğine Giriş]

1980 yılında emperyalist sistemin içine girdiği ekonomik buhranla birlikte ortaya çıkartılan en büyük iddia, bugüne kadar bilinen anlamda bağımlılık/bağımsızlık kavramlarının geçerli olmadığı, bunun yerini “**karşılıklı bağımlılık**” ilişkisinin aldığı olmuştur.

“Neo-liberalizm”e göre, “global” olarak ulusal ekonomiler birbirleriyle ayrılmaz bağlar kazanmıştı ve bu bağlar “3. dünya ülkeleri”nin “metropoller” bağımlılığı yanında, “metropoller”in “3. dünya ülkelerine” bağımlılığını da yaratmıştı. Bu “karşılıklı bağımlılık”, “3. dünya ülkeleri”nin “metropoller”e sanayi malları ihracını artırarak, “metropoller”deki sanayilerle rekabet edebilme koşullarını da yaratmıştı. Güney Kore, Tayvan, Singapur, Endonezya gibi ülkelerin “metropol” ülkelerle olan ticaretlerinde sanayi ürünleri ilk sırada yer aldığı gibi, dış ticaret dengesi bu ülkeler lehine büyük fazlalıklar verebilmekteydi. Üretim için gerekli girdilerin büyük bölümünün dış ülkelere gelmesi, bu sanayilerin dışa bağımlılığını kaçınılmaz kıldığı gibi (uluslararası işbölümünün bir sonucu olarak diye ifade edilen), ürünlerin “metropol” ülkelere satılma zorunluluğu, aynı zamanda “metropol” ülkelerin bu ürünleri satın alma zorunluluğu ile birlikte gelişmişti.

Bu koşullarda diyordu “neo-liberalizm”, tekil ulusal ekonomilerin kendi başına yeterli olması ve gelişebilmesi **olanaksızlaşmıştır**.

Bu “neo-liberal” iddialar, 1990 sonrasında Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı koşullarında yaygınlaştırılmış, başlı başına bir ideolojik söylem haline dönüştürülmüştür. Bunun sonucu ise, “**globalizm**” propagandası olmuştur.

“Neo-liberalizm”, emperyalist hegemonya altındaki ülkelerin içinde buldukları sömürü ilişkilerini “karşılıklı bağımlılık” olarak tanımlayarak meşrulaştırırken, diğer yandan yeni kavramları, bu meşruiyetin yeni destekleri olarak kullanmaya başlamıştır.

Tüm bu söylemlerin ve savların amacı, emperyalist sömürü altındaki ülkelerde **bağımsızlık istemlerinin** “günümüz dünyasında” hiçbir değere sahip olmadığını ve “globalleşen dünya”da, **bağımsız olarak yaşamının ve ulusal kalkınmanın** olanaksız olduğunu kitlelere kabul ettirmektir. Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığından Küba’nın emperyalist ambargo koşullarında karşı karşıya kaldığı ekonomik sorunlara, Nikaragua’da Sandinistlerin iktidardan yitirilerinden Vietnam’ın Amerikan emperyalizmiyle ve IMF ile ilişki kurmasına kadar her somut olgu, bu amaç için kullanıldı.

Öz olarak denilmektedir ki, “**globalleşen dünyada**” **anti-emperyalist** (ve

anti-oligarsik) bir iktidar uzun süre ayakta kalamaz ve ulusal kalkınmayı sağlayamaz.

Dikte ettirilmeye çalışılan bu yargı, anti-emperyalist bir ekonomik kalkınma programının ne denli “insani”, “toplumsal” niteliğe sahip olursa olsun, uygulanabilmesi için **gerekli ekonomik kaynakları bulamayacağı** iddiasıyla sona erdirilmektedir. Böylece, salt anti-emperyalist bir devrim programının, gerekli ekonomik kaynakları “nereden bulacağı” sorusuyla sınırlı kalmayarak, her türden anti-emperyalist ekonomi-politikaların “kaynak sorunu” nedeniyle uygulanamayacağı söylenir oldu.

Ülkemiz somutunda T. Özal döneminde yaygınlaştırılan bu “neo-liberal” söylem, bir yandan, devrim mücadelesi politik iktidarın ele geçirilmesiyle sonuçlansa bile, ekonomik kalkınmayı sağlayamayacağı için “boş” ve “soyut” bir gelecek hayali olduğunu ilan ederken, diğer yandan düzen partilerinin “popülist” seçim vaatlerinin gerçekleştirilebilmesi için gerekli kaynağın bulunamayacağı propagandasıyla birlikte yürütülmüştü.

Bu söylem, 1980 sonrasında reel ücretleri sürekli olarak düşen işçi sınıfının sendikal mücadelesinin yükseldiği bir evrede ücret artışı istemlerine karşı da geniş ölçüde kullanılmış ve en yüzsüz ifadelerle “bulun kaynağı istediğinizi verelim” denilmeye başlanılmıştı. Zaman içinde bu söylem ve onun içerdiği demagoji öylesine kabul görür hale gelmiştir ki, her türlü toplumsal, ekonomik, kültürel vb. istem karşısında “kaynak sorunu” ortaya atılmaya başlanmıştır. Sonuçta, geniş halk kitleleri bu demagojinin etkisi altına girmiş ve kendi çıkarlarını doğrudan ilgilendiren konularda bile “kaynağı nereden bulacaksın” sorusunu sorar hale gelmiştir. Giderek bu kavrayış günlük yaşamların içine girmiş, iş yerlerinden ev içlerine kadar her yerde **istekler** ve **öneriler** “kaynağı nerede” sorularıyla kolayca bir yana itilir olmuştur. Artık her talep ya da öneri, kendi içinde kendi “kaynağını” **bulmaksızın** “ileri sürülemez” ve söylenemez hale gelmiştir. Tüm bunlar giderek mizah konusu olabilecek boyutlarda yaygınlaşmış, aile ilişkileri içinde çocuğun en çocuksu istemleri bile, anne ve babaları tarafından “kaynağı nereden bulcaz?” sözleriyle karşılaşır olmuştur.*

Sözün özü, “emperyalist sistemden ayrılarak ekonomik gelişmenin sağlanması olanaksızdır” yargısı en geniş ölçekte yerleştirilmiştir. Ve bu yargı, anti-emperyalist bir devrimci iktidarın “bulamayacağı” bir “ekonomik kaynağın”, mevcut düzen tarafından nasıl bulunacağı sorusunu da sorulmaz hale getirmiş, giderek kadercilik, tevekkülcülük yaygınlaşmıştır.

İhracata yönelik sanayileşme demagojileriyle ülke içi pazar tümüyle ithal mallara teslim edilirken, emperyalizme bağımlılığın oluşturmuş olduğu dış

* A. Öcalan’ın İmralı “savunmaları” çerçevesinde şu sözler ortaya atılmıştır:

“Ayrılmak, ayrı devlet kurmak, emperyalist sistemden gelen egemenlik yaklaşımına karşı cephe almak, bütünüyle sistem dışına çıkmak ve kendi kabuğuna çekilmek, ulusları geliştirmiyor, geliştirmedir de. Yüzyılın sonuna geldiğimiz bir süreçte, artık ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi, çözüm yöntemi olarak esas alınmaması gereken, gelişme açısından yeterlilik arzetmeyen, ulusun bütün yönleriyle gelişimine denk düşmeyen bir yöntem olarak kalıyor. *Nitekim bunu esas alan uluslar geri kaldılar. Şimdi bu devletler yıkılıyor. Bu tür bağımsızlık anlayışı, içinde bulunduğumuz dünyaya denk düşmüyor.*” (Serxwebun, Ağustos 1999, sayı: 212) (abç)

Emperyalizme bağımlı ülkelerdeki milliyetçi hareketler gibi Kürt milliyetçi hareketi de, yukarıdan aşağıya geliştirilen kapitalizmin ürünü olan kent küçük-burjuvazisi ile küçük ve orta işbirlikçi sermaye kesimlerinin çıkarlarını temsil eder. Bu nedenle alabildiğine pragmatist ve işbirlikçi özellikler gösterir. Bir taraftan geniş halk kitlelerine “bağımsızlık”tan, “ulusun kendi kaderini tayin hakkı”ndan söz ederken, diğer taraftan “ezen ulus” burjuvazisiyle uzlaşma için gizli görüşmeler sürdürür. Balkanlarda, eski Sovyet Cumhuriyetlerinde ve Afrika ülkelerinde görüldüğü gibi, bu sınıfların bu iki yüzlü tutumları, giderek emperyalizmle açık işbirliği arayışına dönüşür. Irak işgalinde Irak Kürtlerinin Amerikan emperyalizminin saflarında yer alışı bu arayışın fiili hale dönüşmesinin ifadesidir.

borçlar sürekli büyümüştür.

İthal mallara talep yaratmak amacıyla uygulanan enflasyonist politikalar “devletin küçültülmesi” tezlerinin yaygınlaşmasına neden olmuş ve giderek enflasyonun nedeni “popülist devlet harcamaları” olarak ilan edilmiştir. Böylece “devletin küçültülmesi” tezleri “özelleştirme” uygulamalarıyla kamu kuruluşlarının ve mallarının satışına dönüşmüştür. “Özelleştirme” uygulamalarıyla kamu mülkiyeti özel mülkiyete dönüştürülmüş ve “özelleştirme”yle palazlanan yeni bir asalak tabakası oluşmuştur.

Tüm iddialara rağmen devlet bütçesi sürekli açık vermeye devam etmiş, dış borçlanmanın yerine iç borçlanma geçmiştir. IMF’nin gözetimi ve denetimi altında yürütülen iç borçlanma, uluslararası para sermayenin yeni rant kapısı haline getirilmiştir.

Artık emperyalizme bağımlı ülkelerin, sadece üretim ve tüketim açısından dışa bağımlılığı artmamış, aynı zamanda her türlü finansman ihtiyacı açısından dışa bağımlı hale gelmiştir. Bu, “sıcak para” adı verilen, kısa vadeli borçlanmaya dayalı bir ekonomik ve finansal yapı ortaya çıkarmıştır.

“Sıcak para”ya olan bağımlılık, ulusal ekonomileri her yönden kısıvrak yakalamış, ulusal devletlerin eski gücünü ve olanaklarını tümüyle ortadan kaldırmıştır.

Böylece emperyalizme bağımlı bir ülkenin zaten **görüntüsel** “ulusal bağımsızlığı” da ortadan kalkmış, ulusun ve ulusal devletin geleceği “sıcak para” politikalarıyla emperyalist para-sermayenin çıkarlarına bağlanmıştır.

Bunun sonucu ise, her türlü “ulusal çıkar”ın “sıcak para”nın çıkarına tabi kılınması, düpedüz **ulusal aşağılanma** döneminin başlaması olmuştur.

Ulusal aşağılanma, “sıcak para” ülkenin siyasal yönetimini belirleyecek boyutlara ulaştıkça artmış ve giderek ulusların kendi kendilerini “tasfiye” etmeleri noktasına kadar ulaşmıştır.

Bunun sonucu olarak, emperyalizme bağımlı ülkelerde garip bir durum ortaya çıkmıştır.

Bir taraftan emperyalizme bağımlılık nedeniyle gerçek ulusal bağımsızlığın elde edilmesi gerekliliği açıkça varlığını gün be gün hissettirenken, diğer taraftan halk kitlelerinde “ulusal bağımsızlığın tehlikede” olduğu düşüncesi yaygınlaşmaya başlamıştır.

Emperyalizme bağımlı bir ülkenin “bağımsızlığını yitirmesi tehlikesi”, giderek halk kitleleri arasında “ulusalçı”* ve “milliyetçi” tepkilerin yükselmesine neden olmuştur.

Ülkemiz somutunda ortaya çıktığı gibi, “ulusalçı” tepkiler, **bağımlı** bir ülkenin “bağımsızlığını yitirmesi” temelinde garip bir anti-emperyalist yönelim ortaya çıkarırken, aynı anlayış (bağımlı bir ülkenin “ulusal bağımsızlığını yitirmesi”) solda “vatansever”, “yurtsever” vb. söylemler ortaya çıkarmıştır.

2001 Şubat krizi, ardından Amerikan emperyalizminin Irak işgali ve ni-

* Bugün kullanılan “ulusalçı” tanımı, geçmiş dönemin “millici” tanımının karşılığıdır. “Millici” ya da “ulusalçı” tanımı, milliyetçilik temelinde anti-emperyalist tavır alan küçük-burjuvazinin en sol, en radikal kesimlerini tanımlamak için kullanılmıştır. Bunlar için ayrıca “devrimci-milliyetçi” tanımı da kullanılmaktadır. Ülkemiz somutunda “kemalistler”le özdeşleşen bu anti-emperyalist milliyetçi hareket, 1970 başlarında sivil ve askeri bürokrasi içinden tasfiye edilmeleriyle birlikte siyasal gücünü ve giderek sınıfsal tabanını yitirmiştir.

Bu tasfiye sürecinde, bu “ulusalçı” kesimin bir bölümü emperyalizm-oligarşi ikilisinin safına geçmiş ve onların “sol”a yönelik ideolojik saldırılarının bir aracı haline gelmiştir. Çoğunluğu oluşturan diğerleri ise, mevcut düzenin içinde erimişler ve kendi köşelerine çekilmişlerdir.

1990’larda ve özellikle 2001 krizi sonrasında oligarşinin safına geçmiş olan “eski ulusalçı”ların hızla mülksüzleşmesi, bu kesimin yeniden “ulusalçı” söylemlere geri dönmesine yol açmıştır. Bugünkü “ulusalçı” kesimde görülen hareketlenmenin temelinde 1970 sonrasında emperyalizm-oligarşi ikilisinin işbirlikçisi olanların bu “geri dönüş”ü yatmaktadır.

hayetinde AB'nin dayatmaları ve talimatları birbiri üstüne yığılmıştır.

Bu koşullarda Amerika ve AB karşıtı duygu ve düşünceler yaygınlaşmış, her olay ulusal tepki düzeyinde hızla siyasallaşmaya başlamıştır.

Ancak altyapısından üstyapısına, ekonomisinden askeriyesine kadar tümüyle emperyalizme bağımlı bir ülkede “bağımsızlığımız tehlikede” düşüncesinin yaygınlaşması ve siyasal tepkilere dönüşmesi ne denli başat hale gelmişse, gerçek anlamda ulusal bağımsızlık (“tam bağımsızlık”) o denli gündemden çıkmıştır. Bu, “neo-liberalizm”in ne denli içselleştirildiğini, sorgulanmaksızın benimsendiğini gösteren en temel olgu olmuştur.

Ekonomik olarak “dışa”, yani emperyalizme bağımlılığın sorgusuz sualsiz kabul edildiği, ancak siyasal olarak “ulusal bağımsızlık”tan söz edildiği, “ulusal onur”un her türlü milliyetçiliğin çıkış noktası olarak kullanıldığı gariplik giderek yaygınlaşmıştır.

Yıllardır sürdürülen “neo-liberal” propagandanın etkisiyle belirlenmiş olan bu garip “ulusalçı” ve milliyetçi gelişme, her durumda emperyalizmden bağımsız bir ekonomik gelişmenin ve ulusal kalkınmanın mümkün olmadığı önyargısının egemenliğini pekiştirmeye hizmet etmektedir.

Ulusalcı ve milliyetçi tepkiler ne kadar “ulusal onur”un ayakları altına alındığından söz ederse etsin, her durumda, ne “sıcak para”nın egemenliğine, ne de ithalata olan bağımlılığa karşı bir tutum ortaya koymamaktadır.

“Neo-liberalizm” sorgusuz sualsiz içselleştirilmiştir.

Ulusalcı ve milliyetçi çevrelere bakıldığında, “ayakları altına alınmış ulusal onuru kurtarmak” için herşeyi yapmaya hazırdırlar. Tek sorunları, “karşılıklı bağımlılık”la ortaya çıktığı kabul edilen ekonomik ilişkilerdir. “Sıcak para” ürkütülmeye gelmez!

Emperyalizmden bağımsız bir ülkede ulusal kalkınmanın gerçekleştirilebileceğine olan bilinç ne denli ortadan kaldırılmışsa, içi boş ulusalcı ve milliyetçi söylemler o kadar etkin hale gelmiştir.

Ulusal bağımsızlığın en temel koşulunun ekonomik bağımsızlık olduğu bir yana bırakılmıştır. “Sıcak para” olmaksızın ithalatın finanse edilemeyeceği, iç ve dış borçlanma olmaksızın yatırımlar için “kaynak” bulunamayacağı önyargısı oluşmuştur. Kredi kartlarıyla sürdürülen yaşam tarzı, aynı zamanda bu kredi kartlarının “sıcak para”yla finanse edilmesinin toplumsal temeli haline gelmiştir.

“Neo-liberalizm”in, “ulusal kalkınma için yeterli ulusal sermaye birikimi mevcut değildir”le başlayan, dolayısıyla “yabancı sermayeye ihtiyaç” olduğu yargısıyla sonuçlanan tezleri, genel ifadeyle **“ulusal kalkınmanın kaynakları”** olmadığı düşüncesini yerleştirmiştir. Bu öylesine bir önyargı, önkabul ortaya çıkarmıştır ki, geçmiş dönemin devrimci-milliyetçileri bile “ulusalcı” söylemleri bir yana bırakmış, emperyalizmle **“ulusal onurla bağdaşır işbirliği”** savunucusu haline getirilmiştir.

Bu koşullarda, emperyalizm ve oligarşinin milis gücü olarak örgütlenmiş faşist-“milliyetçi” hareketler, yükselen anti-emperyalist ve milli tepkilerin pasifize edilmesi için uygun bir ortam bulmuştur. Ekonomik bağımsızlığın önsel olarak mümkün olmadığı düşüncesini kendileri için bulunmaz fırsat olarak gören faşist-“milliyetçi” hareketler, ekonomik içeriğinden soyutlanmış “ulusal” söylemlerin sözcüsü haline gelmişlerdir.

“Neo-liberalizm” ve “globalizm” propagandalarıyla anlamsızlaştırılan ve neredeyse ekonomik ve siyasal alandan dışlanan **“ulusal bağımsızlık”** ve **“ulusal kalkınma”**nın, bir kez daha tanımlanması ve yerli yerine oturtulması zorunlu hale gelmiştir.

Ulusal bağımsızlık, en yalın haliyle, belli topraklar üzerinde yaşayan ulus ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına sahip olmasıdır. Bu hak, esas olarak siyasal niteliktedir, dolayısıyla ulusal devlete sahip olma ve bu dev-

let sınırları içinde kendi kaderini belirleme hakkıdır.

Bu nedenle ulusal bağımsızlık, ulusal devlet sınırları içinde yaşayan tüm ulusların kendi geleceklerine ilişkin kararlarına ve uygulamalarına dıştan yapılacak her türlü müdahalenin reddedilmesi demektir.

Ulusal bağımsızlık, dış müdahalenin reddedilmesi yönüyle, aynı zamanda böyle bir dış müdahalenin koşullarının yaratılmaması anlamına gelir. Bu da, ekonomik bağımsızlıkla özdeştir.

Ekonomik olarak dışa bağımlı bir ülkenin ulusal bağımsızlığından söz edilemez.

Ulusal bağımsızlığı olmayan bir ülkenin ulusal kaynaklara dayanan kalkınması, uluslar arasında eşit ve adil bir ilişkiyi esas alan ekonomik ilişkiler geliştirmesi de olanaksızdır.

Siyasal bağımsızlık, ekonomik bağımsızlığın, ulusal kalkınmanın gerçekleştirilmesinin önkoşuludur.

Bu nedenlerle, emperyalizmin tüm propaganda ve pasifikasyon araçlarını kullanarak yerleştirmeye çalıştığı “globalleşen dünyada ulusal bağımsızlık ve ulusal kalkınma mümkün değildir” düşüncesi, esas olarak ulusal bağımsızlık düşüncesini tahrip etmeyi amaçlamaktadır.

Emperyalizmden bağımsız bir ülkenin ulusal kalkınması, “gerçek ve bağımsız bir sanayileşme ve ileri bir tarımsal ekonomi yaratarak, halkın yaşam koşullarını sürekli yükseltmeyi” amaçlar. Bu amaç, aynı zamanda, “nüfus artışını gözönüne alarak, bu artışı aşan düzeyde ve kişi başına düşen miktarda zaman içinde artıran ve de bunun sürekliliğini güvence altına alan bir üretim artışını” da içerir.

Emperyalist propagandalar, “neo-liberal” söylemle, bu amacı gerçekleştirmek için gerekli siyasal irade mevcut olsa bile, ulusal temelde “**ekonomik kaynaklar**”ın bulunamayacağını ileri sürmüştür.

Genel olarak tanımlanırsa, ekonomide kaynak sorunu, **mevcut** üretim birimlerinin üretimlerini sürdürebilmeleri için gerekli girdiler (kapitalist ölçekte hammadde, yan-mamul madde, makine, teçhizat vb. olarak değişmeyen sermaye ile ücretler ve diğer giderler için değişen sermaye) ile artan nüfus ve **yen**i gereksinmelerin karşılanması için üretimin artırılması amacıyla üretim alanının genişletilmesi ve **yen**i üretim birimlerinin kurulması için gerekli yatırım araçlarını kapsar.

Emperyalist sistem içinde ele alındığında bu “ekonomik kaynak”, yani yatırım ve üretim için gerekli sermaye, ülkenin emperyalist sistem içindeki yerine göre değişkenlikler gösterir.

Eğer emperyalist bir ülke söz konusu olursa (“metropol ülkeler”), sermayenin **tarihsel birikimi** ve **yeniden üretimi** ekonomik kaynakların çerçevesini belirleyecektir.

Emperyalist-kapitalist ülkeler açısından, ekonomik gelişim için, öncelikle bir sermayenin var olması gereklidir. Bir başka deyişle, kapitalist üretimin başlayabilmesi için, öncelikle kapitalistin bir “ekonomik kaynak”, yani sermaye bulması şarttır. Bu yüzden, emperyalist-kapitalist ülkelerde kapitalizmin **ilk ekonomik kaynakları** ilkel sermaye birikimi olarak ortaya çıkar. Hiçbir şey yoktan varedilemeyeceğine göre, kapitalist üretim için ilk “ekonomik kaynak” bir yerden gelmiş olmak zorundadır. Bu ilk “ekonomik kaynak”, yani ilkel sermaye birikimi olmaksızın, kapitalist üretimden söz etmek olanaksızdır. Aksi halde, **mevcut olan**, yani **birikmiş olan** bir sermayenin nereye ve nasıl yatırılacağı sorusu ortaya çıkar ki, bu da “kaynağı nereden bulacaksınız” sorusunu soran herhangi bir “neo-liberalizm” yanlısının demagojisi için hiçbir işe yaramayacaktır. Onların demagojisinin temeli, gerçekleştirilmek istenen amaç için mevcut olmayan bir “kaynak”ın nereden bulunacağı sorusunda yatmaktadır. Dolayısıyla, emperyalist-kapitalist ülkelerin bu-

gün ellerinde mevcut olan olağanüstü sermaye birikimi değil, başlangıçta **mevcut olmayan sermayenin nasıl biriktirildiği** sorusu yanıtlanmak zorundadır.

Marks, *Kapital*'de kapitalist üretim sürecini ayrıntılı olarak tahlil ederken, sermayenin ilkel birikimi ve büyüme sürecini de ayrıntılı olarak ele almıştır. Sermayenin ilkel birikimini Marks şöyle ortaya koymaktadır:

“Sermaye birikimi, artı-değerin varlığını; artı-değer, kapitalist üretimi; kapitalist üretim ise, meta üreticilerinin ellerinde daha önceden oldukça büyük bir sermaye ve emek-gücü kitlesinin bulunmasını öngörür. Buradaki hareketin bütünü, bu yüzden bir kısır döngü gibi görünür ve bundan ancak kapitalist birikimden önce, bu üretim tarzının sonucu değil, çıkış noktasını oluşturan bir ilkel birikimin (Adam Smith'in deyimiyle, daha önceki birikimin) bulunduğunu kabul etmekle kurtulmak mümkündür.

Ekonomi politikte, bu ilkel birikim, aşağı yukarı teolojide ilk günahın oynadığı rolü oynar. Adem baba elmayı ısırması ve insanoğlu günaha bulanmıştır. Günahın başlangıcı güya böylece, geçmişe ait bir masal gibi anlatılarak açıklanmış oluyor. Evvel zaman içinde, iki çeşit insan vardı; birisi çalışkan, akıllı ve daha önemlisi tutumlu bir seçkinler topluluğu; diğeri, ellerine geçeni ve hatta daha fazlasını har vurup harman savuran tembel serseriler topluluğu. Teolojinin ilk günah efsanesi, bize, kuşkusuz, insanın ekmeğini alnının teriyle yemeğe nasıl mahkûm edildiğini anlatıyor, ama ekonomik ilk günahın tarihi ise, bize, yeryüzünde, buna hiç de gerek duymayan insanların bulunduğunu açıklıyor. Ne zararı var! Böylece ilk tür insanlar servet biriktirmiş oldular, ikinci türdekilerin ise, ellerinde kendi postlarından başka satacak bir şeyleri kalmadı. Ve işte, bütün çalışıp didinmelerine karşın, kendilerinden başka satacak hiç bir şeyleri olmayan büyük çoğunluğun sefaleti ve uzun süredir çalışmayı bıraktıkları halde, küçük bir azınlığın durmadan artan zenginliği, bu, ilk günahla başlar. Bu çocukça yavanlıklar, mülkiyetin savunulmasında, bize her allahın gününü yinelenir durur... Oysa tarihte, ele geçirmenin, köleleştirmenin, soymanın, öldürmenin, kısacası zorun büyük rol oynadığını herkes bilir. Ekonomi politığın şefkatli sayfalarında sevimli bir saflık çok eskiden beri sürer gider. Hak ile 'emek' her zaman için zenginliğin, tek aracı idiler, ama, içinde bulunulan yıl, her nedense hep bu kuralın dışında tutulur. Oysa, aslında, ilkel birikim yöntemleri saf ve sevimli olmaktan çok uzaktır...

İlkel birikimin tarihinde, bütün devrimler, kapitalist sınıfın oluşması yolunda kaldıraç görevi gören çağ açıcı devrimlerdir; ama her şeyden çok, büyük insan yığınlarının birdenbire ve zorla geçim araçlarından kopartılarak, özgür ve 'bağılantısız' proleterler olarak emek pazarına fırlatılıp atıldığı anlar önem taşır. Tarımsal üreticilerin, köylülerin mülksüzleştirilmeleri, topraktan ayrılmaları, bütün bu sürecin temelidir.” (K. Marks, *Kapital*, Cilt: I, s. 729-732, Ankara 1986.)

İşte bu sermayenin ilkel birikimi, emperyalist-kapitalist ülkelerin bugünkü olağanüstü sermaye birikimlerinin kökenini oluşturur. Bu sermaye birikimi, kırsal alandan kentlere göçetmek zorunda kalan milyonlarca insanı proleterleştirerek, onların ürettiği artı-değere elkonulmasını sağlayarak, özcesi halk kitlelerinin sömürülmesiyle gerçekleşmiştir. Sermayenin bundan sonraki birikim süreci, artı-değeri artırma ve artı-değer oranını yükseltme süreci olarak işlemeye başlamıştır. Günde 12-15 saat çalıştırılan işçilerin, 5 yaşından itibaren fabrika ve madenlerde çalışmaya zorlanan çocukların ve kadınların ürettiği artı-değer kapitalist tarafından sermayeye eklenerek büyü-

yen ve yoğunlaşan bir sermaye birikimi ortaya çıkarmıştır.

Ancak kapitalist sermayenin emperyalist-kapitalist ülkelerdeki olağanüstü birikimi, salt işçi sınıfının ürettiği artı-değere elkonulmasıyla gerçekleşmiştir. 19. yüzyılda kolonyalist yöntemlerle Asya, Afrika ve Amerika kıtasının **sömürgeleştirilmesi** ve buralardaki **hammadde kaynaklarına elkonulması**, kapitalist ülkelerdeki sermaye birikimini hızlandırmış ve boyutlarını büyüt müştür. 19. yüzyılda İngiliz sermaye birikiminin en önemli halkalarından birisi Hindistan'ın sömürgeleştirilmesi olmuştur. İngiliz tekstil sektörünün gelişimi, bir yandan Hindistan ve diğer sömürgelerden temin edilen ucuz hammaddelerle, diğer yandan bu ülkelerdeki her türden dokuma tezgahlarının **yok edilmesiyle** birlikte olmuştur.

20. yüzyıla girildiğinde, sermayenin olağanüstü yoğunlaşması ve merkezileşmesiyle birlikte ortaya çıkan tekellerin ekonomiye egemen olmalarıyla birlikte başlayan emperyalist sömürgecilik, geçmiş dönemlerin kolonyalist sömürgeciliği üzerinde yükselmiştir. 1945'lere kadar emperyalist sömürü, dünyanın her yanında ("global" olarak) ülkelerin ve halkların sömürgeleştirilmesiyle birlikte gelişmiştir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ekonomik hammadde kaynakları, emperyalist ülkeler tarafından gaspedilmiş ve karşılığında bu ülkeler emperyalist metallerin açık pazar haline getirilmiştir. Hammaddeleri ucuza (yokpahasına) alıp, mamul malları yüksek fiyatlarla sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde pazarlayan emperyalist ülkeler, bu ilişkiler içinde kendilerine artı-değer yanında tekel-kân da sağlamışlardır.

İşte emperyalist-kapitalist ülkelerdeki olağanüstü sermaye birikiminin tarihsel gelişimi ve ellerinde tuttukları "ekonomik kaynağın" oluşumu böyle gerçekleşmiştir. Bu, kapitalizmin yalın sömürü mekanizmasından başka bir şey değildir.

Burjuva ekonomistlerinin ve ideologlarının özenle gözden kaçırmaya çalıştıkları bu tarihsel temel, aynı zamanda bugünkü sermaye birikiminin eşitsizlik ve adaletsizlik üzerinde yükseldiğini gösterir.

Dün olduğu gibi bugün de, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki sermaye birikimi, yani "ekonomik kaynaklar", tüm iyimser değerlendirmelere rağmen, kitlelerin yaşam düzeylerini yükseltmek amacıyla değil, dış ülkelere, geri-bıraktırlmış ülkelere sermaye ihracı yoluyla mevcut kârlarını daha da artırmak amacıyla kullanılır. Bu nedenle de, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki "ekonomik kaynaklar"ın "*halkın yaşam koşullarını sürekli yükseltmek*" amacıyla kullanılması sözkonusu değildir.

Kapitalist sermaye birikiminin bu tarihsel gelişimiyle birlikte ortaya çıkan "ekonomik kaynaklar", günümüzde emperyalist-kapitalist **olmayan** bir ülkenin sahip olabileceği kaynaklar değildir ve **aynı biçimde sağlanabilmesi de olanaksızdır**.

I. ve II. yeniden paylaşım savaşlarıyla görüldüğü gibi, dünya emperyalist ülkeler tarafından toprak olarak paylaşılmıştır ve yeniden paylaşılması gündeme gelmektedir. Herhangi bir "3. dünya ülkesi"nin bu paylaşım içinde yer alabilmesi ve paylaşımından "pay" kapabilmesi, bazı istisnalar dışında, olanaksızdır. Çünkü sözkonusu olan, bu ülkenin emperyalist ülkeler tarafından çoktan paylaşılmış olmasıdır. Bir başka deyişle, günümüz koşullarında, herhangi bir geri-bıraktırlmış ülkenin, kendisi için gerekli sermaye birikimini başka ülkeleri **sömürgeleştirerek** sağlayabilmesinin koşulları mevcut değildir.

Yine de, bunun olanaklı olduğunu düşünen ve savunan kesimler de mevcuttur. Ülkemiz somutunda görüldüğü gibi, faşist-milliyetçiler, 2. Cumhuriyetçi denilen emperyalizmin yeni işbirlikçi kesimleri ve "yeni" kemalistler, sermaye birikimine sahip olabilmek için başka ülkelerin sömürgeleştirilmesinin zorunlu olduğunu savunmaktadırlar. A. Öcalan'ın "misak-ı milli" sı-

nırları çerçevesinde “katkı sunmaya” hazır olduğunu ilan edişi, faşistlerin, 2. Cumhuriyetçilerin ve “yeni” kemalistlerin “Türki Cumhuriyetleri”ni Türkiye’nin bir “hinterland”ı haline getirerek bu sermayenin sağlanabileceğine ilişkin teorileri, tümüyle emperyalist-kapitalist ülkelerdeki sermaye birikiminin tarihsel temelleriyle bağlantılandırılmaktadır.

Bu “öneriler” ve teoriler, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı koşullarında ortaya çıkan geçiş döneminden “yararlanma”yı amaçlamış ve “Türki Cumhuriyetler”in en hayasızca talan edilmesini öngörmüştür. Ve somut gelişmelerin de açıkça gösterdiği gibi, bu, birkaç dolandırıcılık olayı dışında hiç bir sermaye birikimine de yol açmamıştır. Azerbaycan’dan Türkmenistan’a kadar pek çok yerdeki darbe girişimlerinin başarısızlığı, bu ülkelerin sahip oldukları doğal ekonomik kaynakların (petrol, doğal gaz, vb.) emperyalist ülkelerin izni olmaksızın kullanılmayacağını kanıtlamıştır.

Kapitalist ilişkiler çerçevesi içinde “yeni kaynaklar” ya da “taze para” sağlamanın iki yolu vardır: **Dış borçlanma** ve **iç borçlanma**.

Emperyalist ülkelerin, geri-bıraktırlmış ülkeleri mali bağımlılık ilişkisi içine sokmasının en temel yöntemi olan dış borçlanma sistemi, emperyalizmden bağımsız bir ekonominin yaratılması hedefiyle çelişir.

Bu durumda, geriye sadece “iç borçlanma” yolu kalmaktadır.

“İç borçlanma” ise, doğrudan devletin tahvil ve bono çıkartmak yoluyla **ülke içinde** belirli bir para birikimine sahip olanlardan nakit para temin ederek, bunu sermayeleştirmesi demektir.

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi ile toprak ve ticaret burjuvazisinin (oligarşinin) tasfiye edildiği koşullarda, iç borçlanma yoluyla elde edilebilecek “kaynak” çok küçük olacaktır. Dolayısıyla, bu küçük kaynak, sınırlı ölçülerde kullanılabilir bir kaynak durumundadır. Daha büyük “kaynak” bulmanın yolu ise, oligarşinin tasfiye edilmesi amacıyla vazgeçmek, onlarla “uzlaşma” yolları aramak demektir ki, bu her türden küçük-burjuva devrimci-milliyetçi hareketinin en büyük çikmazı olmuştur.

Bu durumda “neo-liberalizm” yanlılarının en ateşli savunucusu oldukları “özelleştirmeler”in, “ulusal kalkınma” için yeni kaynak yaratabileceği düşünülebilmektedir. Üstelik bu düşünce, “neo-liberalizmin” tam tersine “ulusal kalkınma” adına ileri sürülebilmektedir. Bu düşünce, geçici bir süre için, ulusal bağımsızlığı zarara uğratan ve ulusal kalkınmayı engelleyen şirket ve kuruluşların “kamulaştırılması”nın sınırlandırılması düşüncesine ulaşır ve bu yolla “kaynak” sağlanabileceğini ileri sürer.

Bugün ülkemiz solunda yer alan “vatansever” ya da “yurtsever” söylemleri, kendi teorik temellerini kendi kendine bulamamış olsa da, bu düşünceye dayanmak durumundadır. Bu da, anti-emperyalist devrimci iktidarın, küçük ve orta sermaye ile “bazı” emperyalist ülkeler karşısında daha “liberal” bir tutum takınması gerektiğini üstü örtük biçimde kabul etmek demektir. Sonuç olarak, ekonominin “liberalleştirilmesi” ve emperyalizmin bazı ülkelerin uyguladıkları bir **dış politika** olarak kabul edilmesi demektir ki, emperyalizmin, kapitalizmin tekelci evresi olduğunun tümüyle reddi anlamına gelir.

Tüm bunlardan sonra geriye kalan bir “seçenek” de, şeriatçıların yıllardır savuna geldiği “İslam Ortak Pazarı” projesi olmaktadır. Gerçekleştirilmesi tümüyle olanaksız olan bu proje, “İslam ülkeleri”nin emperyalizmin hegemonyası altında ülkelerden oluştuğu ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin ege-men olduğu gerçeğini görmezlikten gelir. Öte yandan, gerçekleşebileceği tek boyutu ise, bir ya da birkaç “İslam” ülkesinin, emperyalizmin desteğinde, diğerlerini kendine bağlı birer sömürge haline getirmesi koşuluna bağlıdır. Bu da, emperyalist sömürgeciliğin bir başka biçim ve görünümde sürdürülmesi demektir. (Bu, Amerikan emperyalizminin “Büyük Ortadoğu Projesi”nin bir parçasıdır.)

Kendimizi “neo-liberal” yalanlardan, “globalizm” demagojilerinden ve her türlü ulusalcı ve milliyetçi söylemlerden ayırabildiğimiz takdirde, ulusal bağımsızlığın elde edilmesi ve ulusal kalkınmanın gerçekleştirilmesinin tek yolunun devrim olduğu, **anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrim** olduğu açıkça karşımıza çıkacaktır.

Bu devrimin programı, bağımsız bir ülkede ekonomik kalkınmanın ve toplumsal refahın nasıl gerçekleştirilebileceğini ortaya koyacaktır.

Anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrimin programını ve ekonomik kalkınmanın gerçekleştirilmesinde kullanacağı kaynakları *Kurtuluş Cephesi*'nin 52. sayısında yer alan “*Globalleşen Dünyada Anti-Emperyalist Bir İktidar Yaşayabilir mi?*” yazısında ayrıntılı olarak ortaya koyduğumuz için burada yinelemeyeceğiz.

Şu kadarını söyleyelim ki, mevcut ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel yapı içinde kalkınmanın önündeki en temel engel, emperyalizme bağımlılık ve emperyalizm ile işbirlikçi oligarşinin sömürüsüdür. Emperyalist sömürü mekanizması, ülke içinde üretimden elde edilen gelirlerin ülkenin kalkınması ve toplumun refahı için kullanılmasını engellemektedir. Yapılması gereken, bu sömürü mekanizmasına son vermek ve ülkenin kaynaklarını toplumun refahı ve ulusal kalkınma için kullanmaktır.

30 MART 1972 KIZILDERE

MAHİR ÇAYAN

1946 Samsun

SABAHATTİN KURT

1949 Gevaş

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU

1949 Şarkışla

AHMET ATASOY

1946 Ünye

NİHAT YILMAZ

1937 Fatsa

HÜDAİ ARIKAN

1946 Çivril

ÖMER AYNA

1952 Dicle

CİHAN ALPTEKİN

1947 Ardeşen

ERTAN SARUHAN

1942 Fatsa

SAFFET ALP

1949 Kayseri

“Devrim yolu engebeli, dolambaçlı ve dikenli bir yoldur. Devrimci hareketin meseleleri, karmaşık ve çözümünü güç meselelerdir. Bu şartlar altında sosyal sınıf pusulasının ayarındaki bozukluklardan dolayı, bir devrimci harekette, hareketin ilkelerini değişik yorumlayan, ‘ufak görüş ayrılıkları’nın varlığı, sağ ve sol kanatların varlığı kaçınılmaz bir olgudur. Bu kaçınılmaz olguda önemli olan, birlik isteğiyle yola çıkmak ve karşılıklı saygı çerçevesi içinde bu görüş ayrılıklarının temelini inerek,

bilimsel sosyalizmin devrimci ilkeleri üzerinde var olan bu farklılıkları gidererek, birliği sağlamaktır.

Devrimci tutum budur. Yani görüş ayrılıkları karşısındaki devrimci tutum, bazı arkadaşların yaptığı gibi, bu ayrıkları örtbas etmek değil üstüne üstüne gitmektir.

Biz daima ikinci yolu tercih ettik. Sahte birlik çığıllıklarına karşı koyarak, varolan ideolojik farklılıkların üstüne üstüne gittik. Bunu ayrılıkçı bir tutumla değil, birleştirici bir tutumla

birlik-eleştiri-birlik ilkesine bağlı kalarak yaptık.

Baştan beri bizim Mihri Belli arkadaşla görüş ayrılıklarımız vardı. Fakat biz, Mihri Belli arkadaşın, geçmişini, tecrübesini dikkate alarak, onun bir proleter devrimciye yaşaymayacak tavır ve davranışlarına, kişisel davranışlarına karşı geniş bir tolerans havası içinde, hareketin birliğini savunduk. Bunu yaparken hiçbir zaman idare-i maslahatçılık içine girmedik. Doğru bildiğimiz ilkelerden hiçbir zaman taviz vermedik. Görüşlerimizi her zaman, her yerde açıkça ortaya koyduk; yazdık ve de söyledik. Çünkü birlikçi tutum ilkelerde uzlaşmak demek değildir...

M. Belli arkadaş, kendi görüşleri ile bizimkiler arasında temelde önemli bir fark olmadığını söyleyerek, milliyetçilik, revizyonizm, örgüt meselesi vs. gibi konulardaki görüşlerini düzeltme yoluna gittiğini ima ediyordu. Böylece saflarımızdaki sağ görüşler arkadaşça yürütülen eleştiri mekanizması ile bertaraf ediliyordu. Ne var ki olaylar umutlarımızı boşa çıkartan bir yönde gelişti. Ve 29-30 Ekim tarihindeki toplantı, M. Belli arkadaşın bu tutumunda samimi olmadığını ortaya koydu. Mihri Belli arkadaş, bu toplantıda tam bir ayrılıkçı ve bölücü tutumla, terkettiğini ima ettiği eski sağ görüşlerini tekrar ileri sürerek; bu görüşlerle çelişki içinde olan görüşlerin tamamen yanlış görüşler olduğunu söyleyerek, 'ilkelerimiz demek, ben demektir; arkamdan gelen gelir, gelmeyen gelmez' diyerek birlik-eleştiri-birlik ilkesini çiğnedi.

Yapılan hatalar, körükörüne üstüne gidilerek düzeltilmez. Hele de üstünü örterek, yanlış görüşler yokedilemez. Her eleştiriye kendisine karşı bir kinin ifadesi sayan insanlardaki eleştiriye tahammülsüzlük 'küçük görüş ayrılıkları'nın altında, koskoca bir ideolojik ayrılık uçurumunun yattığını belirler. Bu yanlışların ve sağ görüşlerin düzeltilmesine ilişkin yapılan ciddi bir ihtar ise, bu kişilerin üzerinde, artık herşeyi parçalamanın zamanı geldi, duygusunu uyandırır. Ve mesele 29-30 Ekim günlerindeki toplantıda olduğu gibi umulmadık bir

anda patlak verir.

Bu toplantıda Aydınlik Sosyalist Dergi'deki sağ kanat, görüşlerini Aydınlik Sosyalist Dergi'nin görüşleri olarak, kendi kendine gelin güvey olarak ilan ediyordu.

Bu durumda hareket bölünmesin diye, proletaryanın devrimci ilkelerinin çiğnenmesine, Leninizmin bayrağının oportünizm batağına sokulmasına göz yumacak mıydık?

Hayır, bin kere hayır!

'Biz mutlaka, barış ve birlik aracı değiliz, görüş ayrılıklarını asla saklamamaya ve bütün çıplaklığı ile ortaya koymaya mecburuz. Biz mutlaka ayrılıkçı ve nifakçı da değiliz. Saptırmaları yola getirmek doğrultmak için kullandığımız bütün imkanlar tükenirse, *dünyanın en uzlaşmazlarıyız*.

Bizim için ayrılık ne zaman parola olur? Kargaşalık, gerek teorik, gerek pratik ilerleyişe engel olmaya başladığı zaman.' (Lenin, *Sol Komünizm*, İtalikler bize ait).

Artık, Mihri Belli'nin sağcı görüşlerinden dolayı harekete tam bir kargaşa hakim olmuştur. Bu kargaşa, hareketin hem teorik, hem de pratik ilerleyişine engel olmaya başlamıştır.

Artık ayrılık parolamızdır.

Ve proletaryanın devrimci ilkelerini her şeyden üstün tutan, devrimci şerefi ve namusu olan her devrimcinin yapacağı gibi Mihri Belli ve onun temsil ettiği akımla bütün organik bağlarımızı kestik!

Bizimle düne kadar ilkelerde hem fikir olan bazı arkadaşlar bu sağcı görüşlerin yanında yer aldılar.

Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarpıtır. Bazıları düşerler, gerilerde kalırlar. Daha düne kadar beraber omuz omuza yürüdüğümüz bazı arkadaşlarla artık beraber değiliz. Onlar için daha fazla duramayız. Çünkü onlar tercihlerini geriye doğru yaptılar. Onlar bataklığı tercih ettiler. Ve maalesef, namlularını bize çevirdiler. Bu mücadele sınıflar mücadelesidir. Burada el titremesine, tereddüde ve kararsızlığa yer yoktur. Sınıflar mücadelesinde proletarya yoldaşlığının dışında, feodal ve ataerkil ilişkilere yer yoktur."

Mahir Çayan

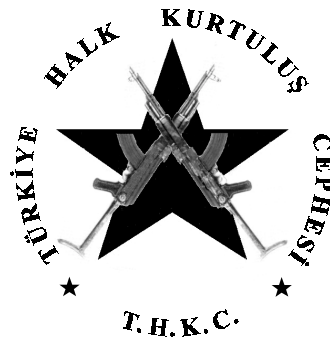
ASD'ye Açık Mektup, Ocak 1971

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci demeklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NIHAT KURBAN

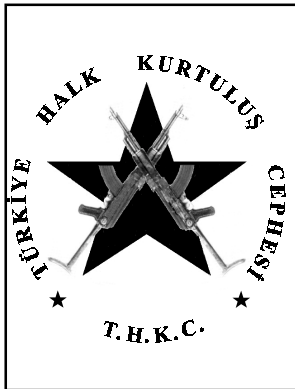
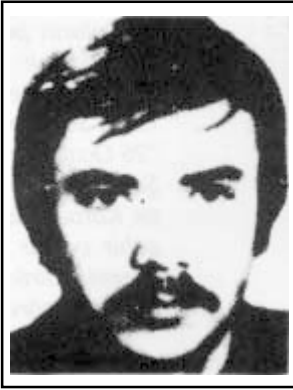
1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatisi olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişkiye girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihtarçı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

Haydi 1 Mayıs'ta Meydanlara, Ama Öncelik Konfederasyonlara!

[Opportunizmin Bir Mayıs Hazırlıkları]

Türkiye solunun bir alışkanlığı vardır: Her yeni yıla girildiğinde, tüm dikkatler ilk altı ay içinde düzenli olarak yapılan ve her durumda yapılacağı varsayılan günlere hazırlık yapmak.

Önce 8 Mart için "start" alınır, "dünya emekçi kadınlar günü"nde yapılacak mitinglere olabilecek en çok insanla katılmak, olabilecek en büyük sözler ve pankartlarla yürümekle işe başlanılır.

Ardından Nevroz gelir.

Nevroz, Kürtlere ait "özel gün" olarak kabul edildiğinden, bu gün için fazlaca hazırlık yapılmaz. Bunun yerine Nevroz üzerine yazılar yazmakla yetinilir. Ancak bazı sol gruplar, Kürt "ulusal hareketi" ile kurdukları "dostluk" ya da "ittifak"lara bağlı olarak, "katılımcı" olarak meydanlarda küçük sayılarla, ama asla kendi özel pankartlarını taşımaksızın yer alırlar.

Ardından tüm dikkatler 1 Mayıs'a çevrilir. Arada yapılan her türden protesto eylemleri, kutlamalar ve anmaların tek hedefi vardır: 1 Mayıs'a olabilecek en geniş katılımı sağlamak, olabilecek en büyük sayılara ulaşmak ve olabilecek en büyük pankartları taşımak.

Bunun için hummalı bir faaliyet başlar. Tüm "kadrolar", "üyeler" seferber edilir. Aylardır aranmamış ve anımsanmamış ne kadar eş-dost varsa aranır, hal-hatır sorulur. Küçük büyük toplantılar yapılır. Komiteler oluşturulur. Pankartların nasıl hazırlanacağı, neler yazılacağı, kimler tarafından

bu görevlerin yerine getirileceği dizi toplantılarda enine boyuna ele alınır, tartışılır ve görev dağılımı yapılır. "1 Mayıs komiteleri" aracılığıyla ülkenin her yanına haber salınır. Özellikle İstanbul'da en büyük katılımı sağlamak amacıyla, ülkenin her yerindeki sempatanlar, kadrolar, üyeler, eşler, dostlar çağılır. Bunların ulaşımını sağlamak amacıyla otobüs firmalarıyla bağlantıya geçilir. Fiyat pazarlığı yapılır, sözler kesilir.

Ama yine de "ufak tefek" sorunlar vardır. Özellikle İstanbul'da 1 Mayıs'ın nerede yapılacağı "sorun"u vardır.

Siyasetler siyasetlerle, sendikalar sendikalarla, partiler partilerle ve sonuçta hepsi birbirleriyle "temsilciler" düzeyinde görüşür. Her kesim önce "gönlünde yatan aslanı" açıklar: 1 Mayıs Taksim'de kutlanmalıdır!

Taksim meydanı üzerine yapılan hararetli tartışmalar, taraflar arasında ilk saflaşmayı ortaya çıkarır. "Gerçekçi ol, imkansız iste" ciler ile "gerçekçi ol, olanla yetin" ciler birbirlerini "keskinlikle", "pasiflikle" vs. suçlarken, aynı zamanda tüm ideolojik-politik hesaplarını görmeye çalışırlar.

"Taksim olmazsa Hürriyet-i Abide asla olmaz"la sürüp giden söz savaşı "makul"ün ortaya çıkmasıyla yeni bir rotaya dümen kırar. Şimdi yer Anadolu yakası, Kadıköy meydanıdır.

Ama bu da "uzlaşmalar" ve "ittifaklar" için yeterli bir temel oluşturmaz. "Konfederasyonların himmeti ve himayesi altında" 1 Mayıs kutlamaları yapmak hiçbir sol ör-

gütlenmenin içine “sinmez”.

Kimi zaman “içe” fazlaca sinmese de, başka seçenek olmadığı için sendika konfederasyonlarının (Türk-İş, Disk, Kesk, Hak-İş) belirlediği ve valilikten izin aldıkları meydana çıkılır. Kimi zaman (bu yıl ve her yıl olduğu gibi) “biz konfederasyonların kuyruğuna takılmayız” diyenler yeni arayışlara yönelirler.

Geçen yıl “konfederasyonlar 1 Mayıs”ında meydana gelen “kürsü kavgası” ve SİP-TKP’nin¹ “aynı kürsü” kurması gibi durumlar olabilirse de, yine de herkesin “gönlü” büyük kitlesel kutlamadan yanadır.

Yine de olaylar, görüşmeler ve hazırlıklar bu kadar “az sorunlu” geçmez.

Geçen yıl “aynı kürsü” açarak “bölücülük” yapmış olan SİP-TKP, siyasal durumdaki gelişmelerden² aldığı “kokular”ın etkisiyle “konfederasyonsuz 1 Mayıs” için “kolları sıvar”. Herkesten önce hareket etmenin bazı avantajları olduğunu düşünerek, ilk hamleyi yapar.

SİP-TKP’nin “Yurtsever Cephe” sıfatıyla başlattığı “hamle” şöyle sunulur:

“Bizlerle benzer kaygıları taşıyan ilerici güçlere 27 Şubat 2006 tarihinde bir çağında bulunduk. Bu çağımızda, gelişmelerin bizleri daha önce olduğu gibi, devrim ve sosyalizm

¹ Kimi zaman mevcut siyasal partiler yasanına uygun olarak kurulmuş “TKP”yi, SİP-TKP olarak tanımlamanın “haksızlık” olduğu düşünülebilmektedir. Şu kadarını söyleyelim, bu bizim tercihimiz değildir. Kuruluş günlerinde, bu oluşumun yöneticisiyle yapılan “iç söyleşi”de şöyle söylenmektedir:

“TKP’nin SİP’in ad değiştirmiş ve sizin deyiminizle siyasi bir atağa kalkmış hali olduğunu söylemek yeterli mi?”

Aydemir Güler: Elbette TKP bizim hareketimizin bir ürünüdür ve aradaki organik bütünlük çok açıktır.” (Sol dergisi, Sayı: 159, 16 Kasım 2001.)

² Burası biraz kaşıkıtır. SİP-TKP’nin burnu iyi koku alanlardandır. Geçen yıl “emekçi yurtseverliği”yle “işçi sınıfı”nın birlik, dayanışma ve mücadele gününü anlamlandıran bu kesim, bu yılki hazırlıklarını ve başvurularını “yurtsever cephe” ünvanıyla yapmaktadır. Şüphesiz bunda “yükselen milliyetçilik”in, özel olarak Ordu’da SİP-TKP’lilere yönelik “linç girişimi”nin etkisi “yok”tur. Ama yine de “komünist”ler, işçi sendikaları konfederasyonlarının “satılmışlığı” karşısında, “yurtsever”lerin bayraktarlığında işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününü kutlamakta bir beis görmemektedirler. Bu onların sorunudur, ama “yurtsever cephe”nin organize ettiği ve “komünist”lerin destek verdiği 1 Mayıs da ülkemizin bir orijinalitesi olsa gerek.

mücadelesi açısından **anlam yitimi-ne uğrayan** yeni bir 1 Mayıs’la karşı karşıya getireceğini; 1 Mayıs kutlamalarının sorumluluğunu, düzen partileriyle ve patron örgütleriyle **bizlerle olduğundan daha samimi ilişkiler sürdüren**, emperyalizmle ve kapitalist sömürüyle **hiçbir hesabı kalmamış**, işçi sınıfımızın mücadeleye birikimini **Avrupa Birliği lobiciliği yaparak** tüketmeye çabalayan ve en önemlisi emekçileri temsil etme iddia ve vasfından **her anlamda uzaklaşmış** kimi sendikal merkezlere bırakamayacağımızı; onların 1 Mayıs’ı sınıf mücadelesini geriye götürme günü haline getirmelerine ortak olmayacağımızı belirttik.”³ (abç)

Böylece SİP-TKP, 27 Şubat’ta yaptığı “çağn”yla, “konfederasyonlar 1 Mayıs’ı”na bayrak açar. Her ne kadar yapılan açıklamada “çağn”ın kimlere yapıldığı açıklanmamışsa da, “yurtsever cephe” olarak “ilerici güçlerle” ittifak kurma istediklerini “beyan” etmişlerdir.

Ancak her zaman ve her şeyde olduğu gibi yine “küçük” bir sorun vardır.

SİP-TKP ya da işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs için öne atılan “yurtsever cephe”si, “ilerici güçler”e yaptığı çağında **Kadıköy** meydanını önermiştir. Ne ölçüde “çağnlanlar” bu öneriye “sıcak” bakmışlardır bilinmez, ancak kendileri şu açıklamayı yapmayı bir “yurtseverlik” görevi saymışlardır:

“Yurtsever Cephe, 1 Mayıs için başvuru yapacak.

Konfederasyonlarla ‘yer sorunu’ olmaması için Kadıköy başvurusu belli bir süre bekletilecek.”⁴

Bir tarafta “konfederasyonlar”ı “satılmışlık”la, işçi sınıfına ihanetle suçlayan “yurtseverler”, diğer tarafta “yer sorunu olmaması için” başvuruyu belli bir süre bekleten “yurtseverler” ortaya çıkmıştır.

Ve “final” sahnesine gelinir.

“Emperyalizme karşı Yurtsever Cephe-İşçi Konseyi çatısı altında ülkenin dört bir yanında örgütlenen işçi inisiyatifleri 2 Nisan’da Ankara’da Anadolu Gösteri Merkezi’nde ‘İşçi

³ 16 Mart 2006 tarihli “Yurtsever Cephe” açıklaması.

⁴ 16 Mart 2006 tarihli “Yurtsever Cephe” açıklaması.

Sınıfı Ayağa Kalkıyor!' işçi şölenu bu-
luştular.

Etkinlik, TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan'ın ülkedeki güncel gelişmeleri, sendikaları ve Yurtsever Cephe'nin 1 Mayıs'ta üstleneceği misyonu tartıştığı konuşması ile başladı... Kemal Okuyan, işçi sınıfını 1 Mayıs'ta **Kartal'da** Yurtsever Cephe çatısı altında toplanmaya davet etti."

Böylece Şubat ayında Kadıköy meydanı için başvuru "çağrısı" yapan, işçi sınıfına ihanet içinde olan "konfederasyonlarla yer sorunu" olmasın diye başvurusunu erteleyen SİP-TKP yurtseverleri, "baykuş bakışı"yla⁵, Kartal'da ayrı kürsü kurmaya karar verdiklerini ilan ederler.

Artık "yurtseverler"in örgütlediği 1 Mayıs'ta, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadeleye gününde SİP-TKP, başı dik, gönüllü rahat, Kartal'da kendi kürsüsünü kurup, kendi "kritik kütle"sine seslenecektir.

Ve bu "kütle"den şu sesler yükselmeyecektir: Nasıl oldu da, "konfederasyonlar 1 Mayıs'ına hayır" diyerek, "bizlerle benzer kaygıları taşıyan ilerici güçlere" çağrı yaparak, Kadıköy başvurusunu "konfederasyonlarla yer sorunu olmasın" diye erteleyerek Kartal'a geldik...

SİP-TKP, her zamanki oportünist yöntemleri kullanarak, önce "suret-i haktan" görünerek, ne kadar "uzlaşmacı", "birlik yanlısı" olduğunu gösteren çağrılar yapıp, sonra kendi kürsüsünü Kartal'da kurarken, aynı zamanda "bakın biz üstümüze düşeni yaptık, ama hiç kimse çağrımıza yanıt vermedi, biz de istemeye istemeye kendi kürsümüzü kurduk" diyebilmenin iç huzurunu yaşamaktadır. Kartal'daki kendi kürsüleri etrafında 1 Mayıs'a katılmak isteyenlere de "buyrun, kapımız herkese açıktır" mesajları vermekten de hiç kaçınmayacaklardır.

Böylece SİP-TKP, geçen yıl Kadıköy meydanının köşesine kurdukları "kondu kürsü" suçlamasından da kurtulmuşlardır.

SİP-TKP dışında diğer legal parti kuruluşlarının "iri"leri, yani ÖDP ve EMEP ise, her zaman olduğu gibi "konfederasyon" bayrakları altında Kadıköy meydanında ola-

caklardır.

"Bizim sol"a gelince...

Bugün için, yani dergimiz yayınlandığı bugünlerde henüz platform adına birkaç açıklama yapmaktan öteye geçememiştir.

Her zaman olduğu gibi, devrimci 1 Mayıs sloganları eşliğinde "Taksim meydanı" üzerine yapılan ön tartışmalar, ardından Taksim'de gerçekleştirilecek sembolik girişimler ve nihayetinde "konfederasyon 1 Mayıs'ı"nda kendilerine verilen yer ve sırada Kadıköy meydanında, kimin kaç kişisi var hesaplarıyla yer alış, değişmeyen "kader"dir.

Bugün için Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Emekçi Hareket Partisi, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Halk Kültür Merkezleri, Halkın Kurtuluş Partisi, Kaldıraç, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Proleter Devrimci Duruş, Yeni Dünya İçin Çağrı çevrelerinden oluşan "Devrimci 1 Mayıs Platformu", bu "kader" içinde hangi konularda "görüşme" yapılabileceğine ilişkin belirlemeler yapmaktadır.

Bu bağlamda öne çıkan talepler arasında en pratik olanı "kürsü"de söz hakkı talebidir.

"Platform"un bu yılki talepler listesinde şunlar yer almaktadır:

3. Geçmiş 1 Mayıslar'da görülen temel sorunlardan biri de 1 Mayıs kürsüsünün kullanımıdır. Sendika bürokratlarının içi boş nutuklarına artık bir son verilmelidir. Kürsü mücadeleye çağrılarının yükseltildiği bir işleve sahip olmalıdır...

5. Konfederasyonlar tabanlarıyla, bizle ve 1 Mayıs'a katılan diğer güçlerle görüşmeden yer başvurusu yapmamalıdır. 2006 1 Mayıs'ının yeri Taksim meydanı olmalıdır."

Böylece "kürsü kavgası"na bir son verilmesi için öneriler alt alta sıralanmakta, Taksim konusu yeniden öne çıkartılmakta, ama yine de "konfederasyonlar... bizle ve diğer güçlerle görüşmeden yer başvurusu yapmamalıdır" denilerek "açık kapı" bırakılmaktadır.

Bugünden bilinmektedir ki, 1 Mayıs'ın kutlanacağı yer, İstanbul valiliğinin belirleyeceği ve konfederasyonların "uygun bulacakları" yer olacaktır ve burası da (özel bir "sürpriz" olmazsa) Kadıköy meydanıdır.

Artık 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. 1 Ma-

⁵ Burada özel bir "hakaret unsuru" bulunmamaktadır. "Baykuş Bakışı", "bay genel sekreter" Kemal Okuyan'ın Sol dergisindeki köşesinin adıdır.

yıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak ne denli tarihsel ve sınıfsal özelliklere sahip olursa olsun, ülkemiz solu için “güç gösterisi”, kendi gücünü diğerlerine gösterme günüdür.

1 Mayıs 2005’de (ve daha öncekilerde) olduğu gibi, 2006 1 Mayıs’ı sonrasında şunlar yazılacaktır:

“Miting alanında sendika konfederasyonları başkanları birer konuşma yaptı. Konuşmaların ardından TAYAD’lılar kürsüden söz hakkı talebinde bulundu. Bunu şahsen yaptıkları gibi Devrimci 1 Mayıs Platformu Yönetim Kurulu üyesi ve kürsüdeki temsilcisi Mehmet Akdemir aracılığıyla da iletiler. Tertip Komitesi üyeleri bu talebi ısrarla reddetti...”

Sendika ile yaşanan tartışmaların ardından ‘Başkanlar Sussun Emekçiler Konuşsun’ sloganlarını atan HÖC’lüler sendika başkanlarının bu tavırları karşısında ellerindeki düdüklere çalarak durumu protesto etti. HÖC kitlesinin yaklaşık 4 bin, genelin ise 30-35 bin kişiden oluşan miting saat 15.30’a doğru sona erdi.

Mitinge, EMEP 1299 kişi, DEHAP 3655 kişi, Toplumsal Özgürlük Platformu 140 kişi, SDP 502 kişi, ESP 905 kişi, KÖZ 64 kişi, Mayıs’ta Yaşam

Kooperatifi 68 kişi, Sınıfsız Sömürüz Bir Dünya İçin Sosyalizm 66 kişi, İşçi Mücadelesi 132 kişi, İşçi Gazetesi 256 kişi, Özgür Eğitim Platformu 72 kişi, Anadolu Halkları Dayanışma 50 kişi, Bağımsız Devrimci Sınıf Dayanışması 321 kişi, Özgür Üniversite 90 kişi, Partizan 370 kişi, BDSP 236 kişi, DHP 617 kişi, Alınteri 270 kişi, Tunceli Federasyonu 50 kişi, Halk Kültür Merkezleri 208 kişi, Devrimci Duruş 67 kişi, Özgürlük Dergisi 32 kişi, Çağrı Gazetesi 80 kişi, Devrimci Mücadele 302 kişi, Devrimci Yol 84 kişi, EHP 72 kişi, Mücadele Birliği 70 kişi, Birlik Dayanışma Platformu 115 kişi, Fabrika 115 kişi, Emegün Bayrağı 30 kişi, Kurtuluş Dergi 55 kişi, Zindanları Yıkma Girişimi 10 kişi, Odak 40 kişi, Genç Direnişçi 60 kişi, Devrimci Halkın Birliği 25 kişi, SODAP 550 kişi ile katıldı.”⁶

Artık 2006’nın sayılarının konuşuracağı güne sayılı gün kaldı. Bugünden sonrası, her kesimin sayılarını artırmak için tüm olanaklarını seferber etmesiyle geçecektir. 1 Mayıs günü, özel sayaç görevlileri yanında herkes durup başkasının sayısını sayacaktır.

Ve hep bir ağızdan haykırılacaktır:
Yaşasın 1 Mayıs!

Yine Kurtuluş Cephesi Meydanlarda Yok!

Oportünizmin 1 Mayıs hazırlıklarına ilişkin yazımızı okuyan (siyasal görüşleri ne olursa olsun) her okuyucu şöyle düşünecektir: İyi de, peki siz neredesiniz?

Farklı siyasal görüşlere sahip olanlardan “militan” okuyucu ise, “ne pratikte varsınız, ne meydanlarda varsınız, bol keseden herkesi eleştirip duruyorsunuz. Meydanlara çıkın da sizin de boyunuzu görelim” diye konuşacaktır.

Ne yazık ki, bu okuyucularımızın isteklerine bu yıl da olumlu yanıt veremeyeceğiz.

Evet, *Kurtuluş Cephesi* bu yıl da meydanlarda yok!

Doğru söze ne denilebilir ki! Evet, biz meydanlarda yoktuk, yokuz, bir tek bildiri dağıtmadığımız gibi, bir tek pankart da açmadık, açmıyoruz. Hiç bir görseleğe sahip olmadığımızdan, burjuva “medya”sında da kendimize yer açamadık, açamıyoruz. Bu yüzden “kapımızı çalan” kimse de olmamıştır, olmuyor. “Kapımızı çalan” kimse olmayınca da, pankart taşıyacak kimse bulamadığımız gibi, “temsili gerilla”da oluşturamadık, oluşturamıyoruz.

Biz sadece “hariçten gazel” okuyarak, laf söylemesini biliyoruz!

Her ne kadar sözümüz söz, sözümüz dinleyenlere ilişkin ise de, bugüne kadar legalizme ve oportünizme karşı yeterince etkili olmadık. Legalizm ve oportünizmin etki altına aldığı insanlara ulaşmakta, onların legalizme ve oportünizme karşı uyarıma, bilinçlendirmede başarılı olmadık.

Olamayınca da, kendimiz söyleyip kendimiz dinlemekten başka bir şey de yapmamış olduk.

Bizde söz çok, yol uzun ve zorlu. 12 Eylül’ün 26 yıllık ağırlığı ve ideolojisizleştirilmesi altında Marksizm-Leninizmi ve Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi’ni savunmak hiç de kolay olmamıştır. Kendi gücümüzle ayakta durduk, kendi gücümüze dayandık ve bu güçle ancak bu kadar yapabildik.

Kimileri gibi büyük büyük laflar edip, iri iri sloganlar sıralayıp, “marksist leninist komünistler olarak” diye sözlere başlayıp, birkaç dergi bürosu ile İHD şemsiyesi altında güç gösterisi de yapmadık.

Kimileri gibi, cıralı kültür merkezleri kuramadık, bu merkezlerde küçük-burjuva “sanatçılar” ve “entelektüeller” için “mekanlar” oluşturamadık. Gitar, salsa ve tango kursları da açamadık. “Kavram atölyesi” gibi “işlevsel” işler de yapmadık.

Kimileri gibi, “kültür merkezleri”, “demokratik kitle örgütleri” adıyla saz kursları, folklor kursları, üniversite giriş sınavı kursları vermedik.

Araba teybi çalan hırsızları yakalayıp, araba sahibinin “cezalandırması”nı da sağlamadık.

Meydanlarda, vapur iskelelerinde dergi satışı yapmadık, afiş asmak, bildiri dağıtmak için sokaklara çıkmadık.

Linç girişimlerine maruz kalmadık, maruz kalmadığımız için polis elbisesi giyip polis panzerine sığındırılmak zorunda da kalmadık.

Dergi çıkartıyoruz, ama hiçbir zaman “profesyonel yayıncı” olmadık. Gençler için ayn, liseli gençler için ayn, kadınlar için ayn, kültür-sanat için ayn dergiler çıkarmadık. Yapabildiğimiz tek şey, yıllar önce ilan ettiğimiz yayın politikamıza uygun olarak yayın yapmak oldu.

Sözün özü, legalizmi beceremedik.

Oportünist ise, hiç olmadık.

Bunlar “popüler” dille ifade edersek, bizim “eksi”lerimiz olmuştur. Bu “eksi”lerle herkesi eleştirip duruyor, yuvarlanıp gidiyoruz.

Eğer bu ülkede devrim yapmak diye bir sorunuz varsa, eğer bu ülkede devrim yapmanın bir yolunun olduğunu düşünüyorsanız, ilk yapacağınız iş, ilkelere bağlı kalmaktır.

İlkeler “karnı doyurmaz”, ama ilkelere bağlı kalanlar bu ülkede devrim yapabilecek tek güçtür, geleceğin tek güvencesidir.

Eğer “soyut bir gelecek için, somut bugünden vazgeçilemez” sözlerine inanmıyorsanız, tüm legalistlerin ve “utangaç legalistlerin” biteviye masallarını dinlemekten usandıysanız, bu ülkede devrim için yapacak çok işiniz var demektir.

Önce çevrenize bakınız. Kendisini “solda tanımlamış” insanlarla işe başlayınız.

Göreceğiniz ilk şey, günlük yaşam içinde, oportünizmin masallarıyla koşuşturmaktan, günlük yaşam sürdürmekten başka bir şey yapılmadığı olacaktır.

Bir adım daha atınız.

Bu insanlarla konuşmaya çalışınız. Onların legalizm ve oportünizm tarafından alabildiğine şartlandırıldıklarını göreceksinizdir. Kendi bireysel yaşamlarını sürdürmenin basit bir “ekstrası” olmuş “devrimcilik”lerle karşılaşacaksınız.

Her yıl 1 Mayıs’ta “temsili gerilla” elbiseleri giymiş yüzlerce insanın bir tekinin bile hiçbir zaman gerilla olmadıklarını bilmek sizi şaşırtmamalıdır.

Kredi kartlı kamu emekçilerinin “mücadelesi”nden medet umanlar, “komünist öğ-

renci”lerden söz edenlerin “yurtsever öğrenci”lere geçiş yapmalarına da şaşırmayacaksınız.

Evet, bizler, *Kurtuluş Cephesi* olarak bu 1 Mayıs’ta da yokuz.

Bir uçtan bir uca Karadeniz bölgesinin “yükselen milliyetçilik”in kurtarılmış bölgesi haline geldiği, üniversitelerin özel güvenlik birimlerinin elinde tutsak olduğu, uyuşturucu çetelerinin okulları ele geçirdiği, şeriatçılığın başlı başına bir geçim kapısı haline dönüştüğü, sivil darbe ile askeri darbe arasında sıkıştırılmış bir ülkede, bir elin parmakları kadar az insanla ne yapılacağına kafa yoruyoruz.

Sorun, 1 Mayıs’ta olabilecek en büyük, olabilecek en çok pankartlarla, bayraklarla yer almak, durup sayıları saymak ve sayılara bakıp “bu yıl da iyiyiz” diyerek gelecek yıla “merhaba” demek değildir.

Sorun, bu ülkede devrim yapma sorunudur.

Devrim yapmayı değil, devrimin olmasını bekleyenlerin yaptıklarına bakıp, “neden siz yapmıyorsunuz” diye sormak yerine, devrimin nasıl yapılacağını bilmek ve devrim için birşeyler yapmak ise sorunuz, dostuz demektir, yoldaş olacağız demektir.

Eğer dostsanız, eğer yoldaş olursanız, biliniz ki bu ülkede devrim uzak değildir.

Eğer hala, bu 1 Mayıs’ta ne yapacağım diye düşünüyorsanız, elinize birkaç *Kurtuluş Cephesi*’nin 1 Mayıs bildirisini alınız, legalistlerin ve oportünistlerin karşısına çıkınız, “işte devrim” diye sesinizi yükseltiniz. İşte o zaman onların gerçek yüzünü daha iyi göreceksinizdir.

Biz bugüne kadar şunu söyledik ve hala da söylüyoruz;

devrim yolu
engebelidir,
dolambaçlıdır,
sarıtır;
onyılların mücadelesidir.

http://www.kurtuluscephesi.com

9. Yılında

Mart 1998'de *Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası*'nın yayınına başladığımızda şöyle söylemiştik:

“... ülkemizde otuz yılı aşkın süredir Marksist-Leninist klâsikler birer ticari meta olarak birkaç yayınevi tarafından basılmakta ve dağıtılmaktadır. 1980 sonrasında oligarşinin bilinçli uygulamaları ile kağıt fiyatlarına yapılan olağanüstü zamlar, bu yayınevlerini neredeyse birer tekel haline getirmiştir. Ayrıca yüksek kitap fiyatları, bu kitapların alınmasını olağanüstü zorlaştırmıştır.

Hiçbir bedel ve sorumluluk taşımaksızın Türkçeye çevrilmiş Marks-

ist-Leninist klâsiklerin ticari metalar olmaktan çıkartılması için internet ortamı uygun bir araç durumundadır.”

Bu konuda çeşitli çağrılar yapmış olsak da, bu çağrılarımıza hiçbir yanıt alamadık. Ama sözümüz sözdü, bu gerçekleştirilecekti.

Aradan sekiz yıl geçti.

Kendi olanaklarımızla Marksist-Leninist klasikleri büyük ölçüde bilgisayar ortamına aktardık (ki bunların içinde Marks'ın *Kapital*'leri de bulunmaktadır).

Marksist-Leninist klasiklerin **Türkçe özgün basımını**, virgülüne dahi dokunmaksızın olduğu gibi aktardık. Bunu yaparken,

http://www.kurtuluscephesi.com				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
Mart 1999-Aralık 1999	1.313.194	336.685	8.086.208	57.961
2000	1.627.782	524.415	11.503.872	98.877
2001	1.898.130	773.205	17.765.678	136.182
2002	2.011.906	754.888	25.280.362	200.289
2003	3.452.082	774.788	32.426.580	356.293
2004	3.765.521	1.124.092	51.541.202	501.325
2005	8.283.931	2.194.187	106.620.473	1.204.881

http://www.kurtuluscephesi.org				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
2002	672.459	129.863	7.565.828	49.058
2003	683.190	196.167	13.213.352	69.435
2004	387.479	252.141	16.598.723	45.165
2005	682.534	405.334	32.427.179	66.646

kitapların bir “başvuru kaynağı”, “referans” olarak kullanılabilmesi için özgün basımın sayfa numaralarını da metnin içinde yer verdik.

Kurtuluş Cephesi olarak, başlangıçta saptadığımız amacımızı büyük ölçüde gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Bugün internet sayfamızda *Kurtuluş Cephesi* dergileri ile *Eriş Yayınları* .html ve .pdf formatında bulunmaktadır. Marksist-Leninist yapıtların internet ortamında bulunabilirliğini de büyük ölçüde gerçekleştirdik.

İçerik olarak onbeş alt bölümden oluş-

şan *Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası*'ndaki Acrobat Reader formatında (pdf) kitapların sayısı da 118'e ulaşmıştır.

Evet, değişik biçimde ifade ettiğimiz gibi, internet bir araçtır ve bu araca ulaşılma olanaklarına sahip olanlar için geçerli bir araçtır. Bu araç, Marksist-Leninist klasikleri, özgün basımlarına uygun olarak internette bulunabilme ve pdf dosyası olarak alınabilmesini sağlayabildiğimiz ölçüde işlevini yerine getirmektedir.

Gerisi laf-ü güzaf'tır.

Alınan .pdf dosyaları				
	2002	2003	2004	2005
www.kurtuluscephesi.com	23.888	86.644	94.666	204.377
www.kurtuluscephesi.org	35.971	85.469	111.802	220.929
<i>Toplam</i>	59.859	172.113	208.472	425.306

En çok alınan .pdf dosyaları			
		2004	2005
K. Marks:	Kapital Cilt: I	19.074	59.783
Mahir Çayan:	Tüm Yazılar	9.738	23.746
Kurtuluş Cephesi:	Laiklik ve Şeriatçılık Üzerine	10.018	19.441
G. Politzer:	Felsefenin Temel İlkeleri	6.227	17.681
Kurtuluş Cephesi:	Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Bunalım	6.864	16.896
K. Marks:	Kapital Cilt: II	-	14.236
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar-I	3.114	11.868
K. Marks:	Kapital Cilt: III	3.664	10.221
F. Engels:	Anti-Dühring	3.687	9.312
Marighella:	Şehir Gerillasının Elkitabı	3.578	8.296
F. Engels:	Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni	2.794	8.241
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar-II	2.416	7.377
V. İ. Lenin	Devrim ve Devrim	1.876	7.280
Marks-Engels:	Komünist Manifesto	2.808	6.611
Kurtuluş Cephesi:	81. Sayı	2.144	4.570
THKP-C/HDÖ:	Bildiriler	2.208	4.440
İlker Akman	Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz	1.765	3.912
THKP-C/HDÖ:	Gramsci Üzerine	3.232	3.565
THKP-C/HDÖ	Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I	2.060	3.289
Kurtuluş Cephesi:	80. Sayı	2.127	3.060

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCİ ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

